

Téměř šťastný návrat

Vůdce Hřbetních Ploutví Svobody byl vtěleným odhodláním. Aspoň ze začátku. V ulicích města obsazeného vzbouřenci – no, města, vlastně spíš smradlavého zapadákova s několika tisícovkami znuděných šupináčů, jenže on už v ní nejspíš viděl zárodek nové metropole – hřímal o prohnilé Thermadonské říši, o útlaku a vykoupení, o zkažené minulosti a zářivém zítřku, krákal a vřeštěl, pažemi se sílí plovacích blan od zápěstí až po ramena vyráběl nabubřelá gesta a podle všeho ani moc nevnímal, jestli ho dav kolem poslouchá nebo ne. Považoval za samozřejmé, že mu všichni visí na rtech – obrazně řečeno, ve skutečnosti vlastně žádné neměl – a podle všeho se zase až tak moc nemýlil.

Varkangarovi připadal směšný od prvního okamžiku, jenže zdání klame, o tom se už mockrát přesvědčil – a pak, ti, kdo stáli za ním, kdo řídili celé to jeho šaškování, aniž by o tom věděl, nemuseli zdaleka být hloupí, možná ani ne tak špatní. Počkal, až bude projev u konce a milý prorok se odporoučí, pobil mu tělesnou stráž – stejně ho moc bránit neuměli, ale těla měli roslá dobře, Kreid zachovej, báječně si pochutnal – a pokusil se s ním promluvit na rovinu, jako vizionář s vizionářem. Podívej, z vládního světa mě poslali pro tu tvoji rybí palici, jenže já nejsem žádný mistr popravčí, nestínám jen tak každého, na koho mi ukáží prstem. Pověz, o co vám jde, jak si to představujete a co jste ochotní pro svoji věc udělat – a když uznám, že jste rozumnější než moji chleboďárce, najdeme způsob, jak je ošidit. Nebude to poprvé a doufám, že ani naposled.

Jako by mluvil ke cvičenému cirkusovému zvířeti. Žádná rozumná odpověď, jen výkřiky plné zmatených výhrůžek a nevalně hraného vzdoru a pak, když nezapůsobily, už jen škemrání o milost, zvrátky a moč smíšené s prachem. Žádný rebel, jen blázen, co si chtěl jednou v životě zahrát na to, že k něčemu je, a měl tu smůlu, že někoho v Pilíři Věků čertvíjak přesvědčil o své nebezpečnosti. Varkangarovi ho bylo skoro až líto, jenže úkol je úkol. Ke službě v říšských pořádkových silách zkrátka někdy patří i takovéhle záležitosti. Může se modlit ke Kreidovi, ať mu příště svěří něco užitečnějšího než popravu hloupých mláďat, jenže to je tak všechno, co se s tím dá dělat.

Buď jak buď, je to za ním. Jenom zkrvavená hlava na dně torny a pár chutných kousků masa připomínají výpravu, která se nachýlila k úspěšnému konci – nebo k takovému, jaký by se měl aspoň snažit za úspěšný považovat. Město se ztratilo někde v dálce, i jakákoli jiná připomínka zdejšího lidu, jeho radostí a potíží. Ticho hvozdu uklidnilo vnitřní zmatek a nedořešené otázky, až se vrátí na Melganion a zmizí ve víru nových posláních, snad se vypořádá i se zbytkem, nebo přinejmenším dokáže zapomenout. Vyřídil to tady celkem rychle, času je dost, mohl by se cestou stavět na nějakém příjemnějším světě, zapadnout do vesnické krčmy nebo třeba...

Škubl sebou, když koutkem oka zahlédl v křovinách po levé straně cosi, co tam rozhodně nepatřilo. Tvář s kůží barvy žluklého másla, ani vzdáleně nepodobná nikomu a ničemu, co mělo chodit po téhle půdě, se mihla tak rychle a tiše, že běžný pocestný by si jí nejspíš ani nestačil všimnout, a zmizela někde vpředu. Ve směru, kudy se teprve chystal projít.

Tak dobrá. Dva cizinci na jednom místě uprostřed liduprázdného hvozdu širokého desítky mil, to může znamenat jen jediné – ten druhý je tu kvůli němu. Nebo aspoň nenechá jeho přítomnost bez povšimnutí. Jestli je to přítel, nebude se skrývat dlouho, a jestli není – inu, však se uvidí, jak dál...

Zastavil, bojový kotouč namířený do ticha před sebou, obranné zaklínadlo připravené, přitiskl se zády ke stromu – a čekal.

Dočkal se hned vzápětí. Zavalitý chlapík v kazajce z lesklé černé kůže vyklopýtal na úzký pruh volného místa před ním, ostražitě a trochu bojácně se rozhlížel, zjevně nevyklý prostředí, které mu nebylo vlastní, a s rukama zdviženými nad hlavu zůstal stát necelé dva sáhy od svého protějšku.

„Klid, Alkanče. Nic ti nehrozí, ne ode mě.“ Žlutý se rozpačitě pousmál, jako by ho zaskočilo, že se mu Varkangar okamžitě nevrhl do náruče. „No tak, ještě nic? Není to ani měsíc, co jsme spolu mluvili...“

Ale ovšem. Některý z donašečů. Poslední dobou si je hledá skoro všude, kam ho pošlou, může se to hodit – i když na většině světů zůstanou jen bezcennými figurkami, co občas přiběhnou otravovat s nějakou hloupostí, člověk nikdy neví... Jednou může některý takový trouba kápnout na něco, co mu zachrání krk.

„Měsíc možná uteče vám, vidlákům, ale víš, kolik já za tu dobu procestuju? Tak co jsi zač?“

„Lispfat Esulim. Z Fasteruklu,“ pípl muž o poznání tišeji a trochu dotčeně. „Musíš jít se mnou, je to důležité.“

„Fasterukl, hmm... No jasně, už vím. Díra nad díry. Ani už si nevzpomenu, co jsem tam vlastně dělal, asi něco stejně pitomého jako tady... Tak povídej, co se děje?“

„Nech na hlavě, Alkanče. Tentokrát ti to může zlámat vaz... Před pár dny se u nás objevila banda Rengů...“

„Zrovna u vás? To už je trochu zarážející, pravda... Nejspíš přiletěli verbovat nebo prostě doplnit zásoby, říše někoho pošle, aby s nimi zametl, anebo nepošle nikoho, jo, to spíš... Co já s tím?“

„Počkej, to ještě není všechno. Tihle Rengové jsou dost divní. Chodí po kraji, po putykách, po tržištích, kde se dá – a všude se chlubí, jak s nimi před časem pracoval chlap z říšských pořádkových sil jménem Varkangar, jaký to byl skvělý bojovník a jak se na něj zase těší... Naším je to celkem ukradené, nic o tobě nevědí, jenže kdyby to prosáklo někam dál, chápeš...“

„Zatraceně, co je to za nesmysl?“ Alkanec se zamračil. „Jak se jmenuje jejich náčelník, nezaslechl jsi to náhodou?“

„Ani ta náhoda nebyla zapotřebí, nijak se tím netají. Nějaký Myga Tamp... jo, určitě, tak to povídají, Myga Tamp. Říká ti to něco?“

„Červ jeden proradná, co ho to, sakra, napadlo?“ Vztekle udeřil bitevním zaklínadlem do stromu opodál a ten se rozlétl na hromadu jemných pilin, snášely se k zemi pokojně a lehce jako sněhové vločky, ani trochu neladily s jeho momentální náladou. „Díky za zprávu, tohle je vážně malér. Počkej chvílku, vyhrabu si Bránu a jdeme...“

X

Uprostřed pokojné limptánské krajiny, ve společnosti zeleného hvozdu a modrého nebe, působilo něco tak obludného jako tábor Rengů až příliš nepatřičně. Pokřivené budovy, kde mágové hledají nejlepší cesty, jak celou rasu okleštit, zmrazit nebo úplně vyhladit, klece s bijci, ochranný val, všechny ty věci, co patří do pekel a ne do světa šťastných, bezúhonných sedláků... Možná by přece jen měl udělat to, kvůli čemu ho sem říše vyslala. Přivolat oddíl zabijáků, připojit se k nim a vypálit tenhle brloh do základů. Pryč s nepřáteli svobodného Thermadonu! Nebo snad ještě ne?

Ovšemže ne! Rengové nestřílejí vedle. Když už jednou někam přiletí a rozjedou svoji řezničinu, pak vědí, co dělají, ať si říše povídá, co chce. Však už jí nejednou vytáhli trn z paty. A Limpta? Limpta je všechno, jenom ne svět šťastných sedláků a on tu není proto, aby si nechal navěšet bulíky na nos její rozesmátou fasádou. Na neškodných světech se neztrácejí špičkoví vyslanci, jako byl Tartum, šťastní sedláci se nechovají tak divně, jak předvedla

sebranka z města tady za lesem, nemelou od rána do večera o nějakém Světle, za kterým podle všeho vězí víc než obyčejná báchorka... Možná to tu Rengové vyhubí plným právem, možná si vystačí s mírnějším opatřením a možná je samotné dřív pobije říše, ale, při Kreidovi, nebude o tom rozhodovat hloupý kus lesa!

„Stůj!“ zarazil ho jeden z jeho průvodců, když se už chystal projít dovnitř. „Jestli chceš navštívit ctihodného Mygu Tampa, odložíš všechna bojová kouzla tady. Pak půjdeme dál.“

„Ale jistě, říkám, že chci příměří, tak chci příměří.“ Varkangar rozepnul vestu a začal jeden po druhém vytahovat poschovávané amulety, další vzápětí opustily bezpečí torny a přidaly se na hromádku u paty táborového valu. „Doufám, že vás nenapadne zkoušet nějaké pitomosti. Nikdy nevíte, kolik jsem si toho schoval, dost dobře, abyste to nikdy nenašli...“

„Co ještě máš?“ zavrčel druhý Reng, okřídlený tvor s nebezpečně vyhlížejícím rohem uprostřed čela.

„Vůbec nic,“ usmál se. „Řekli jsme si, že k sobě budeme poctiví, no ne? A já poctivý jsem, i zbraň jsem vám dal. Taky trochu využívá magii... Nenechal jsem si vůbec nic. Možná...“

„Parchante...“ ucedil zase ten první, oranžový čtyřruký hromotluk. „Prostě si musíme vzájemně věřit, vid’?“

„Bezpochyby. Přesně to jsem měl na mysli...“

Náčelnická věž se vypínala v samotném středu tábora, tak jako obvykle, tak jako u kterékoli bandy po celém širém Thermadonu. Co nejpevnější stavivo. Magická ochrana, s jakou mají i kouzla z vládního světa zatraceně co dělat. A pro všechny případy žádná větší okna a žádné dveře, nic, co by uvedlo v nebezpečí jediného skutečně nepostradatelného muže každé rengské skupiny. Tady dostávala pořekadla o ochraně druhého jako vlastního života docela nový význam, jinde nevidaný a netušený.

V jednom okamžiku stáli dole u základů stavby, v dalším už je obklopoval stroze zařízený sál na jejím vrcholu – bylo to jako průchod Branou, jen bez doprovodných světelných rejů a bez kratičké chvíle nevolnosti, jakou na tělo vždycky zapůsobí přechod do jiného světa. Tady už pochurnost rengské podstaty netlumila příroda, těžko říct, jestli to touhu po boji či útěku oslabilo nebo spíš ještě posílilo. Na železném trůnu seděla ramenatá postava pokrytá kostěnými šupinami a zpoza nazelenalé clony je propalovala podezíravým zrakem.

„To je on?“ Těžké tělo neohrabaně poposedlo, nízká pŕlkulová hlava jako by se ještě o trochu víc vtáhla mezi ramena. „A vy mi chcete tvrdit, že přišel před starého Mygu Tampa úplně dobrovolně? Co to na mě zkoušíte, holoto?!“

Bojí se, ta hora masa má strach jako mládě! Ne že by se bylo co divit. Zemře náčelník a celý jeho klan jde do pekel s ním, okamžitě a bez milosti, do posledního poskoka. Možná hloupé a zbytečně kruté, zdálo by se, že to jen usnadňuje práci říšským zabijákům, na druhou stranu nechvalně proslulá rengská pojistka ruší většinu vnitřních rozbrojů, pletich a tahanic o moc a tihle svérázní andělé řádu se zkrátka rozhodli, že za to riziko to stojí. Kdo nechce, ať nechá, být Rengem není posláni pro padavky, nikdo nikoho do jejich řad nenutí.

„Zkoušejí jen to, co jsem zkusil já na ně.“ Varkangar odstrčil svou eskortu stranou a vykročil k náčelníkovu sezení. „Nemám tušení, co se tady na Limpltě hraje za hru, ale začínám tušit, že ty jsi v ní nejpoctivější. A dokud nenajdu směr sám, chci tě za spoluhráče.“

„Podívejme – a nic víc?“ Myga Tamp se křečovitě zachechtal, snad aby neztratil před podřízenými tvář. „Kdo si myslíš, že jsi, ty thermadonský mrchožroute? Co když tě hned tady nechám rozsekat na žrádlo pro bijce?“

„Pak už je, myslím, nebudeš potřebovat.“ Jen počkej, nádhero, ona tě legrace přejde. „Přímo v těle mám zaklínadlo pro spojení s Melganionem, tví nohsledi neměli šanci ho objevit. Jakmile vydechnu naposled, vyvalí se ti za zády z Brány tucet elitních válečníků, totěž tě samozřejmě čeká, pokud budu mít pocit, že jsme se nedohodli moudře... Nechceš těch hloupostí konečně nechat? Bojuješ za pořádek v říši stejně jako já.“

Dlouhá, neskutečně dlouhá pauza. Kdyby to bylo možné, skoro by se až zdálo, že náčelník zbledl – anebo jen šetřil silami pro svůj úplně zbytečný tělesný štít? „Co potřebuješ?“ vylezlo z něj nakonec.

„V Pilíři Věků vás už odpravili, ale kat ještě váhá. Zdá se, že víte víc než já a snad i víc než mí velitelé. Pomozte mi najít jednoho muže a já vám pomůžu zachránit si krk. Zničme tvůj tábor a vymyslíme si dojemnou povídku o tom, jak na tvoje lidi přišlo osvětlení a vzbouřili se. Nějakou dobu tady na Limptě zůstanete, ale budete žít a časem vás tu snad najdou vaši, dají vám nové plavidlo a pojedete se dál. Tak co říkáš?“

„A co ty?“ vyrazil ze sebe náčelník nečekaně, jako by jeho návrh vůbec neposlouchal – nebo jako by mu na něm nezáleželo. „Ty taky věříš, že nejsme nic než zrůdy, co se potloukají po říši a vraždí nevinné?“

„Já věřím jenom sám sobě, takový je zákon Alkanu. A Thermadon mě v něm zocelil... Nakonec, jsem jenom pěšák, dokonce miň než ostatní pěšáci. Nesejde na tom, co si myslím...“

„Mýlíš se. Tentokrát na tom záleží víc, než bys čekal. Hej, Prayne!“ Vlevo od okraje Tampova štítu se pomalu zhmotnil vysoký Reng s šesti pažemi pokrytý špinavě žlutým perím po celém těle s výjimkou očí. „Přeješ si najít svého slídliského kumpána? Tady můj pobočník ti cestu ukáže. Kreid tě zatrat', slouho, co bylo včera, to bylo, dnes potřebuju za spoluhráče i já tebe.“

„Viš něco o Tartumovi?“

„Proto jsi snad za námi přišel, ne? U nás ho už, doufám, nehledáš, na to jsi poznal z Limpty až příliš. Prayn tě k němu doveze, ale ostatní bude na tobě. Pamatuj, že i my ho potřebujeme, jestli nemáme tenhle svět vyhubit, musí nám pomoci...“

„Takže do bitky za vás jako obvykle půjde nepřítel.“ Varkangar se zasmál. „Zdá se, že o vaší zbabělosti mi na Melganionu nelhali.“

„Tohle je příliš vážné, než abych se s tebou hádal,“ odvětil Myga Tamp suše. „Kdyby byl v obyčejném zajetí, zachráníme ho. Ale jak ho máme osvobodit od vás, od vašich nesmyslů? Od něj samého? Nejmiň třicet let pracuje a zabíjí pro říši – kdo po takové době najde společnou řeč s Rengy?“

„Pravda...“ Alkanec se hryzl do rtu. „Až tohle skončí, nechci o vás slyšet, to si pamatuj.“

„V tom se zcela shodneme. Ale do té doby jsi jedním z nás. Se vším, co k tomu patří. Souhlasíš?“

Se vším, co k tomu patří. Cedit za náčelníka krev jako za boha. Dýchat za něj, žít pro něj a zemřít pro něj. Nebo společně s ním.

„Mizero prašivá,“ zavrčel po chvíli delší než všechny věky Thermadonu. „Souhlasím...“

X

Varkangar potřásl hlavou, aby zaplašil vzpomínky a vrátil se do přítomnosti, pokud možno ještě dřív, než se rozplynou poslední mžítiky cestovního kouzla. Nevěděl, jestli se za ním Lispfat dostal veřejnou městskou Branou anebo si najal pokoutního přenašeče s nějakým starým šuntem ukrytým ve sklepě, buď jak buď, ani jedno mu v téhle chvíli nepřišlo dvakrát bezpečné. Šance, že by je někdo nevítaný zachytil tady uprostřed neobydlené pustiny nebo dokonce objevil jeho vlastní ukryté zařízení, byla rozhodně mnohem nižší.

Fasterukl se nijak výrazně od Limpty nelišil, snad jen nebe tu bylo o něco bledší, s lehkým nádechem dožluta, a většina stromů měla úzké, několik sáhů dlouhé listy zbarvené světle okrovou hnědí. V počátcích své služby u thermadonských bezpečnostních sil se snažil, co mohl, aby si podobné drobnosti odlišující jednotlivé světy zapamatoval, dnes už mu začínaly znovu splývat do jediné šablony, pokud se něco netvářilo opravdu hodně odlišně. Udržet v hlavě tolik různých jmen, krajů a podob života jednoduše nešlo, navíc měl pocit, že ho to odvádí od vnímání věcí důležitějších pro splnění úkolu.

Krátké maskovací zaklínadlo pronesl téměř mechanicky, zato poplašený pohled jeho průvodce, když se mu rudá alkanská postava před očima proměnila ve žmolek fasteruklanského sádla, ho pobavil spolehlivě. „Copak, copak? Nečekal jsi, doufám, že se vám tu budu vystavovat jenom tak, ve vlastní, kůži. Víš, kdo tu všechno může slídit?“

„Jistě, ovšem. To dá rozum, no ne?“ Lispfat se přinutil ke křečovitému úsměvu. „Prostě jenom... nevidám tak zajímavou magii každý den, no...“

„Možná si jí užiješ, až ti poleze krkem,“ zavrčel. „A teď, neznáš tu někoho, kdo se moc neptá a žije aspoň trochu stranou od lidí? Budu možná potřebovat na pár dní bydlet a nechce se mi potloukat po městě víc, než bude nutné. Ani s touhle ochranou ne. Jestli mě tu někdo z Melganionu pozná, rovnou si můžu zaplatit jízdenku do pekla, rozumíš? Nikdo se nebude ptát, ne mě...“

„Chápu... Žádný strach, kousek odtud je osoba, co ráda pomůže a ty můžeš na oplátku pomoci zase jí. Ehm... budeš se umět bít dost dobře, aby to k něčemu bylo? Myslím takhle, v tomhle...“

„Samozřejmě. Je to jenom šalba pro vaše hloupé oči, ve skutečnosti vypadám pořád stejně. Nebudu ale moct používat bojová kouzla od nás – s kým bych se to měl vlastně rvát?“

„To je v pořádku, nic zvláštního. Nic, co bys nezvládl možná i bez kouzel...“

„Dobrá. Tak jdeme.“

Po několika minutách chůze narazili na cestu, prostý úvoz spojující vesnice s nejbližším větším městem, v jediné rovné linii protínala les jako špatně zhojená jizva po ráně sekýrou. Touhle dobou na ní nebylo příliš rušno, během další půlhodiny nepotkali nikoho kromě několika vandráků a jedné opozdilé selky táhnoucí se zoufalým výrazem kárku zrní na trh. Dřevaři, kteří tudy jistě taky projížděli, byli už dávno zalezlí hlouběji v kopcích, ještě hodnou chvíli trvalo, než se kolem prokymácel jeden z jejich povozů, vrzající čtyřkolá plošina s okovanými klanicemi, tažená dvojicí širokých, statných...

„No ovšem, ty vaše příšerky, jak jsem na ně mohl zapomenout?“ plácl se Varkangar do čela, jakmile vůz zůstal dostatečně daleko za jejich zády. „Ale říkal jsi, že snad ani nepocházejí odtud, ne?“

„Ano i ne. Naši lidi si je kdysi dávno přivezli zvenčí, jsou to už stovky let. Strimeti u nás dávno zdomácněli, je úplně jedno, že jejich pravý domov vlastně ani neznáme. Patří na Fasterukl stejně jako my a hotovo.“

„Thermadon je obrovský.“ Otočil se, aby si tažná zvířata ještě jednou prohlédl, aspoň zdálky. Ze všeho nejvíc připomínala dvě hroudy průhledného křiklavě modrého šlemu na tuctu stejně rosolovitých chapadel, matérie jejich těla však byla překvapivě pevná a pružná. „Blázen, kdo mohl něco takového vyšlechtit, ale určitě ne jen tak ledajaký blázen. Doufám, že ho někdy poznám, teda aspoň jeho rasu...“

„Tak v tom ti nepomůžu, ale jestli tě strimeti zajímají, možná tě čeká příjemné překvapení.“ Lispfat se tajuplně pousmál. „Vydrž, za chvíli jsme tam...“

Po dalších deseti minutách chůze hvozd pomalu zřídil a přešel v krajinu pastvin, polí a drobných osad peroucích se o kousek místa se stejně utiskovanými hájky. Stavba, k níž zamířili, ovšem stála poněkud stranou i od nich – rozlehlá farma s několika stodolami, dvojicí větrných mlýnů, kanálem prokopaným od nedaleké řeky, širokým lánem na silážní obilí a především protáhlými budovami stájí nemohla nechat nikoho na pochybách o svém pravém účelu. Dokonce ani kdyby celé to stádo pestřejší než květy na louce, kde se páslo, bylo právě zavřené někde uvnitř.

„No vida...“ Alkanec přelétl záplavu zelených, modrých, rudých, fialových a Kreid ví jakých ještě tahounů takřka nevěřícím pohledem. „Budeme tady dost nenápadní? Řekl bych, že si sem pro ty potvory jezdí celý kraj, nejmíň...“

„Pacholci jsou prostí a nadřou se tu jak otroci, dost na to, aby měli ještě náladu na hlouposti. Kdepak ti a špehování... A se zákaznicky se nemusíš stýkat. Jako hlídač budeš natolik stranou, že víc už snad být ani nemůžeš...“

„A Rengové?“

„Jsou asi tři míle na západ, právě proto jsem si udělal cestu sem. Nikomu to divné nebude, stejně jezdím k pyroforům do Sama Fatafamu dvakrát do měsíce pro zboží.“

Třebaže brána statku stále ještě byla otevřena dokořán, příjezdová pěšina zela prázdnotou – buď se kšefty pro dnešek dvakrát nehýbaly, nebo majitel někde uvnitř promyšleně zpracovával nějakého obzvlášť zajímavého zákazníka. Varkangar mimoděk zadoufal v to první – a když poznal, že ho Lispfat nevede ani k jídelně, ani ke sklípku, ale zcela jednoznačně do stájí, ulehčeně vydechl.

Ženský hlas, vysoký a kvilivý, zaslechli zcela zřetelně i přes dvě stopy silnou kamennou zeď. „Takhle vypadá podestýlka?! Takhle?!“ řinčelo řadou úzkých oken. „Na těchhle pár stéblech by si neodpočinuli ani fyrflové, co máte ve svých baňatých zadcích! Jak dlouho už tu děláte, holoto?! Strimetí kůžička je na bříše jemná jako knížecí dlaň, když se otláčí na tvrdém, popraská, chytí hnis a máslové červíky – myslíte, sakra, že na průhledném zvířeti utajíte červivý spodek?! Do tmy ať je tu pět stop slámy, od zdi ke zdi, jinak mazlíkům nadělám měkký na spaní z vašich pajšlů, vlastnoručně a zadarmo! Jasný?!“

„Tak tady si slídily z Pilíře Věků opravdu neumím představit,“ zasmál se Alkanec. „Tos myslel vážně, že tu ještě potřebují válečníka navíc?“

„Nesud' tak rychle, hochu.“ Lispfat se netvářil ani trochu pobaveně. „Klimera ví, jak udělat pořádek, to jo, ale je to hodná ženská. A to, co se tu začalo dít, si nezaslouží. Pojď, představím tě.“

Posadili se na kládu před vchodem a trpělivě vyčkávali; Lispfat celkem moudře usoudil, že vyrušovat farmářku od práce natolik důležité by nemuselo skončit příjemně pro nikoho ze zúčastněných. Trvalo hodnou chvíli, než dřevěná vrata konečně odskřípěla stranou, na prahu se objevila překvapivě subtilní dáma – přinejmenším na místní poměry – a přejela oba muže unaveným pohledem.

„Hezký den, Klim. Vedu ti nového nocležníka. Tady kamarád Ufalyr je...“

„Kamarád Ufalyr bude asi mít holý zadek, jak koukám,“ štekla hostitelka a odplivla si na prkna za sebou. „Takže copak umí?“

„Umí napravovat špatnosti a rovnat křivé fasády,“ chopil se slova sám Varkangar. „A doneslo se mu, že právě takové lidi tu potřebujete.“

Několik dlouhých vteřin si ho prohlížela, pokud mohl soudit, bez valného nadšení. „Na ranaře jsi nějaký sešlej,“ ucedila nakonec.

„I malá šipka dovede zabít, když víte, kam s ní,“ nenechal se vyvést z míry. „A když mě ještě Lisp vybaví nějakou tou magií ze svého krámku... Však uvidíte.“

„No... to máš pravdu. Ono se ukáže, co jsi zač, a nebude to trvat dlouho. Jestli to s mečem umíš, nepřijdeš u nás zkrátka. Jenom aby ses nepodělal strachy...“

„Já? Co bych to byl za bojovníka?“

„Co jsi za bojovníka, to ještě nevím, ale ono je něco jiného mlátit za bílého dne chlapy někde na ulici a něco jiného... Tohle není kšeft pro ledaskoho. Ani pro každého dobrého rváče ne...“

Předstíral nejistotu, jen docela nepatrnou. „Bát se budu, až uvidím, čeho bych měl...“

„Tak dobře. Lispe, vem ho k sobě do cimry a trochu si dáchněte, jestli máte čas. Večer jdete oba na hlídku... Ale varuju tě, mládenče, líbit se ti to nebude...“

Už se stalo, ušklíbl se Varkangar. Jestli si někdo myslí, že jsem z tohoto neplánovaného výletu kdovíjak odvázaný, rychle ho vyvedu z omylu. A řekl bych, že to nejhorší, co mě tady čeká, zažiju docela jinde než při obraně nějakého vidláckého doupěte...

Bylo po všem. Poslání naplněné, úkoly dokončené, ty pokojné i ty tvrdší, pokud vůbec mělo smysl je takhle dělit. Tartum byl nalezen, odvedl svou práci, kvůli níž se rozhodl odejít do ústraní, a nakonec ho Rengové s Varkangarovou pomocí zbavili rozumu, proměnili v jednoho ze svých bijců – byl zkrátka až příliš poctivý, nedokázal by mlčet o věcech, o kterých je lepší nemluvit. Tajemné Světlo, duchovní substance, co tak krutě rozdělila obyvatelstvo Limpty na dva znesvářené tábory, bylo zkroceno, přeměněno v sílu, která spojuje a pomáhá – prozatím aspoň tady, na ostrově zatracenců, ale jen u něj určitě nezůstane dlouho.

Nastal okamžik posledního těžkého činu, těžkého přinejmenším pro Mygu Tampa a jeho věrné.

„Tak, a je to. Zůstal jen náčelník bez věže. Šupinatý obr působil až neskutečně křehce, teď, když se v ruiny obrátila nejen stavba, v níž přebýval, ale i celý zbytek tábora s většinou bijců a nemalou částí vybavení, o něž se staral roky nebo možná i desítky let. Bude těch trosek dost, aby čmucharové z vládního světa uvěřili, že tahle parta rozvrátila sama sebe a rozprchla se po limptánských pláních? A spolknou i tak šílenou historku, jako že Rengové přežili náčelníkovu smrt, že to hloupé Světlo nejenže změnilo jejich duše, ale nějak, čert ví jak, si poradilo i s pojistkou? „Náčelník s palácem v troskách vlastní lodi... Umíš si představit něco horšího?“

„Třeba náčelníka bez hlavy na krku.“ Varkangar se naklonil blíž, aby mu mohl rozumět opravdu jen rengský vůdce. „Zatraceně, chlape, vzpamatuj se. Na Limptě vás čeká ještě řůra práce, myslíš, že je čas libovat si v cetkách?“

„Nechal... nechal jsem tam i pár chlapů, dobrých chlapů. Nikdo by ti nevěřil, kdyby tam našli jen mrtvé bijce a žádného Renga... Nezemřeli zbytečně, vid', že ne? Nerad bych, aby...“

„Jen se neboj. Ty kosti z cizineckých hřbitovů, co jsem tam naházel, by možná úplně stačily. Podle mě sem pošlou nějakého jelimana, dvakrát koukne, sepiše zprávu a dál se v tom nikdo hrabat nebude. Známe naše lidi. Rengy nenávidí, ale poctivou fušku ještě víc...“

„Snad máš pravdu,“ vydechl Myga. „Doufám, že ji máš. Tohle je těžká zkouška a my ji zvládneme...“

V dálce, na opačném konci lesa, se další provazce uvolněné magie vrhly na kulové plavidlo vyčnívající nad koruny stromů, prodraly se rosolovitým obalem a bez zájmu, bez nadšení strávily zelený kámen uprostřed, srdce všeho, čím létající sídlo kdy bylo, duši ženoucí je od světa ke světu, od jedné kruté mise k další.

„Však seženeme novou kouli, až přijde čas. Našinci jsou zvyklí si pomáhat,“ ucedil Myga Tamp nepřiliš přesvědčivě. „A než usadíme nové Světlo na pevnině, to stejně nějaký ten den potrvá, jen ať už nás přitom nikdo neobtěžuje... A copak ty, co máš vlastně v plánu dál?“

„Já?“ Varkangara ta otázka trochu zaskočila. Zauvažoval, kolik si může dovolit tomuhle darebákovi vyzradit, přece jen, pořád je to nepřítel říše. I když to s ní myslí možná líp než její vlastní vláda. „No, asi tak týden potrvá, než se dostanu k nejbližší Bráně, tu svoji jsem zrušil radši hned, jak jsme si plácli. Další den nebo dva, než na Melganionu najdu mága, co mi ve vši tichosti odstraní vaši pojistku – a potom bych vám radil se odtud na chvíli ztratit, aspoň sto mil daleko. Proč tě to zajímá?“

„Možná jsi nás zničil,“ sykl náčelník. „Jenže, při Kreidovi, jestli tohle přečkáme, bude z nás nejsilnější banda, jakou Thermadon kdy poznal. Nezapomeň, že u Mygy Tampa máš dveře otevřené. Patříš, chlape, mnohem víc k nám než k těm panákům z Pilíře Věků.“

„Nejsi první, kdo si to myslí.“ Alkanec tiše odfoukl a přehodil si přes rameno pytel se zásobami. „Radši doufej, že se už nepotkáme. Příště bych nemusel dostat příležitost tě ušetřit. Sbohem...“

Svižným krokem prošel skrze mlčící ruiny, zmizel mezi stromy stejně jako před chvílí prach z náčelnické věže – a prach zapomnění začal stejně rychle usedat i v jeho mysli. Další případ uzavřený, další epizoda v říšských službách zapadla do regálu mrtvých vzpomínek...

X

...až do tohoto bláznivého dne, téhle bláznivé cesty na bláznivý svět za exhumovanou minulostí, která se nejspíš taky zbláznila.

Celé to bylo šílené, jako nějaký hloupý sen, který místo aby ztrácel sílu a slábl s blížícím se ránem, spíš jako by se zabydloval v jeho mysli a měnil se v trvalý přelud pomatenosti, s každým okamžikem silnější. Být zdravý, seděl by teď v útulné hospůdce, cpal se syrovým masem a kořeněným pivem, radoval se ze splněného úkolu, neválel by se po nocích na louce a nedělal poskoka přisprostlé vidlače. Chlapi Mygy Tampa by poletovali čertvíkde, chystali další brutálně ranhojičské plány a uhýbali říšským pronásledovatelům jako každá pořádná banda Rengů, nebo by možná ještě hnili na Limptě a dohlíželi na ni, každopádně by nestrašili tady, nehráli by si na komedianty ve dne a za tmy neposílali své tupé strážce, aby šířili hrůzu. Něco se muselo urvat z řetězů, když ne jeho hlava, pak něco jiného, něco silného a zatraceně nepochopitelného...

„Tak je to pravda,“ uklouzlo mu, když okénkem pozoroval trojici postav plížících se ve světle několika chabých loučí ke stájím. Ani jeden místní, ale všichni ozbrojení a všichni rozkývaní v tom zvláštním neohrabaném rytmu, jaký je vlastní jen tvorům s poškozeným rozumem, šinuli si to blíž a blíž, bručeli, vrčeli a syčeli jako celá smečka divokých šelem... „Bijci. To musejí být bijci...“

„Cože? Kdo?“ štěkla farmářka po jeho boku, i dva čeledíni za ní se zatvářili překvapeně. Tak to už jsi, hochu, možná maličko přehnal, ale co, když už je to jednou nakousnuté...

„Mám ve městě krámk s knihami, to víte, tak se o světě něco dozvím,“ pokrčil rameny, trochu omluvně, pořád ještě si nebyl jistý, jestli mu nebudou chtít rozbít lebku už jenom za to. „Ti cizinci, co se tu nedávno objevili... víte o nich, ne?“

„Kdo by nevěděl, jsou vlezlí jak vši,“ zaškaredila se Klimera. „Jenže aspoň mají všech pět pohromadě. To, co mi sem po nocích leze, jsou zvířata – nevím, kde se na nich vzaly šaty, asi jim je oblékli někde v cirkuse, ale určitě to nemůžou být...“

„Tihle cizinci, Rengové, cestují po skupinách po celé Thermadonské říši, dali si za úkol ji ochraňovat, za každou cenu, všemi prostředky. Takže někdy vyhladí i celou rasu, když jim přijde hodně nebezpečná – nejdřív ale pochyťají pár těch nejdivočejších kousků, vymejou jim mozky a udělají si z nich malou armádu, aby bránila jejich tábory. To jsou bijci...“

„Poserové... No a proč je posílají sem a dělají mi tu bordel? Hledím si svého, nic jsem jim neprovedla a do té vaší říše je mi taky houby...“

„Tak to vám nepovím,“ odpověděl zcela upřímně. Víc nebylo co dodat, aspoň prozatím.

Na dveře stáje dopadla první strašlivá rána, pak druhá, po třetí se rozlétly na hromadu úlomků a přistály u nohou prvnímu z útočníků – byl tmavý, šupinatý, rozložitý jako starý strom a zakutý až po uši do hodně nevzhledného, ale jistě i mimořádně silného brnění. Víc se v šeru rozpoznat nedalo. Čeledíni vyrazili, snad vůbec netušili, proti čemu stojí, a dřív než je stačil zarazit, pustili se do boje po svém – jeden z nich se pověsil vetřelci na ruku se zbraní, dvoubřitou sekerou, a zatímco se s ním přetahoval, jeho druh proklál bijci nechráněný krk vidlemi. Monstrum naposledy zařvalo, spíš už jen ze zoufalství, skácelo se na nejbližší kotec a zdechlo, ochotně, bez protestů, dokonce ani chapadloun se nezačal plašit, i když mu upuštěná zbraň dopadla jen kousek od jedné z končetin, divže mu ji neuřala. Jako by tu nepobíhalo nic víc než prachmizerné, nicméně poctivě nacvičené ochotnické divadlo.

Kreidova dobrota, co je tohle za bijce?

Alkanec nestačil ani zakroutit hlavou a dovnitř už se hrnula další postava, vyhublé, fialově rudé cosi se čtyřmi pažemi a protáhlou placatou hlavou kývající se ze strany na stranu jako strom ve vichřici. Hvízdot vycházející tomu z úzkých kruhových úst sice málem utrhal všem přítomným uši od lebek, jediný kopanec doprostřed vpadlé hrudi však úplně stačil, aby to srazil k zemi jediná rána vypůjčeným domorodým mečíkem a kmen stromu praskl rychleji než desetiletá souška. Ani kouzel nebylo zapotřebí, i kdyby jen těch nanicovatých od Lispfata.

„Máš výbornou ránu, na knihkupce,“ zaslechl za zády Klimeřin hlas. „To teda klobouk dolů.“

„To víte, knihy jsou horké zboží, musíte si je umět bránit,“ uculil se. „Toho zbylého už zvládnu sám, podívejte se radši, jestli nám sem odněkud neštrádují další...“

Kupodivu mu vyhověli, odběhli někam za roh a nechali ho samotného s posledním útočníkem. Tak, hochu, možná na tebe magie není třeba, já ji teď ale stejně použiju. Protože tady je něco zatraceně špatně a já bych rád už konečně věděl co. Neumím si představit, že by Rengové posílali své obránce na úplně zbytečné vandalské výpravy po okolí, ale kdyby už jo, pak by tři z nich měli stačit, aby tuhle stáj vybilili do základů po krov, ze všech roztomilých zvířátek i z milých křupanů kolem nich nadělali mastné fleky a i já bych se měl bez pořádné výzbroje přinejmenším zapotit, než bych je zahnal na útěk. Takže ty mi teď pěkně povíš všechno, co zvládneš, nebude toho asi moc, ale každá drobnost může pomoci a já rozhodně nejsem v postavení, abych mohl cokoli zanedbávat.

Myšlenkové spojení zažehl rychle a bez potíží, až příliš snadno u někoho, komu měly z rozumného ducha zůstat v hlavě jen střípky. V první chvíli neobjevil nic zvláštního, nic, co by k průměrnému rengskému bijci nepatřilo; zabít, zničit, zabít, všechna ta dobře známá zvířecká surovost, i když tentokrát jako by to zvíře bylo spíš zahnané do kouta, zmítalo se v křečích a bojovat vlastně ani moc nechtělo – ale pak, hlouběji pod povrchem...

„Chci pryč!“ udeřilo mu do lebky tak silně, až mimoděk ucouvl, jako by to byla jeho vlastní myšlenka, niterné přesvědčení chované po celý dosavadní život. „Nechci tady umřít! Nezabíjejte mě, prosím! Já vás taky nechci zabít!“

„Uvidíme.“ Odmlčel se, jako by bijcův výlev pečlivě zvažoval – jen ať, pro Kreidovu milost, ta bestie nevytuší jeho pocity a náladu, ať nepozná, jak se právě teď třese na každé další slůvko! „Možná tě necháme jít, když mi odpovíš ještě na pár věcí. Souhlas?“

„Nestačí nechat jít! Musíš... musíš mě... echchch...“

„Co tě musím? Mluv!“

„Musíš mě zastavit, musíš mě zneškodnit! Ale nezabíjej, zapřísahám tě!“

„Dejme tomu.“ Vytáhl jeden z Lispfatových magických krystalů a začal chystat jednoduché omračovací kouzlo – nic moc s těmihle zdroji, do spolehlivosti bude mít daleko, ale dá se tady něco ztratit? Kdyby se mu povedlo dostat tohohle parchanta živého, posune ho to možná dál než několik dní pátrání. A hlavně – o dost rychleji. „Když nechcete zabíjet, co tu pak děláte? Poroučí vám někdo?“

„Bratrstvo... ano, Bratrstvo Fialové koruny... oni... chchch...“

„Dobře. Nutí vás chodit sem a hrát si na bandity?“

„Musíte... oni... eeech...“ Stále chatrnější pavučina zdravého úsudku se roztrhla na tisíc vláken, slova tvarující myšlenky, stále obtížněji udržovaná, znovu vystřídal jen bezduchý řev, zvenčí i zevnitř. Tak, hned se ukáže, jaké zboží má pan obchodník na pultě. Výboj pečlivě uspořádané fasteruklanské síly vystřelil proti rozšklebené zubaté tlamě...

...a zmizel spolu s pavučinou do zapomnění, jako by tu nikdy ani nebyl, odešel a nenechal po sobě jedinou viditelnou stopu. Zatraceně! Vyslal ještě několik dalších, mnoho dalších, uhýbal úderům masivního palcátu a střílel a střílel a střílel, dokud krystal úplně nevyčerpal, ale bez nejmenšího výsledku. Ten podivný bijec-nebijec běsnil, kousal a mlátil se stále stejnou prudkostí, dokud nepřišla ke slovu Alkancova vlastní zbraň – jenže to už bylo na všechno pozdě.

Když ho o chvíli později našla Klimera s čeledíny stát nad vychládající mrtvolou, tvářil se, jako by sám čekal na popravu. Nemohl se do čerstvě poraženého masa zakousnout, ale nejspíš by to neudělal, ani kdyby nemusel skrývat svou pravou totožnost. Tady nebylo co oslavovat, veselí, oddech ani dobré jídlo tu neměly místo.

„Co se tváříš jako kupka hnoje? Hlavu vzhůru, mladíku!“ Farmářka ho přátelsky a s netajeným respektem plácla po zádech. „Dva z těch neřádů jsi dostal úplně sám, beru tě, na jak dlouho budeš chtít! Zatím to vypadá, že by už mohl být pro dnešek pokoj, ale ještě vydržte, žádný chrápání – za moment vás přijdou vystřídat.“

Pokusil se oplatit jí úsměv, modlil se ke všem bohům, aby jeho maska byla lepší lhář než on sám. Tohle je prohra, mizerný debakl, aspoň pro něj – a ani nemůže ulevit hněvu na vlastní zbabělost, to jen díky ní si nevzal na hlídku vůbec žádný melganionský amulet a neposlal toho šupáka jediným výbojem do mdlob... Kreid to zatrat', všechno, šílené Rengy, málo šílené bijce i to...

„Bratrstvo Fialové koruny,“ utrousil jakoby mimoděk. „Něco jsem o něm zaslechl v Sama Fatafam, docela divné řeči... Vzpomněl jsem si, že jsem se na ně chtěl optat, asi ho nebudete znát, ale...“

„A víš, že zrovna znám?“ Pokývala hlavou, upřímně potěšená šancí tak rychle se mu odvděčit. „Jeden z těch potrhých uměleckých spolků, město je takových plné, dvanáct do tuctu... No kdo jinej by si dal tak pitomý jméno, ne? Malují a prodávají obrázky, jenom takový fleky bez tvarů, nikdy bych si to do cimry nepověsila... Jestli si děláš hlavu kvůli někomu od nich, zapomeň na to, žádný nestojí za fajfku sefaru...“

„No jo... Takže to buď vůbec nejsou oni,“ zabručel si spíš už pro sebe, „anebo se nám začínají moc hezky vybarvovat...“

X

Po všem, co za tu chvíli na Fasteruklu stačil prožít a zjistit, byl Varkangar připraven takřka na cokoli, přesto se v první chvíli neubráníl šoku, natolik byl ten pohled neskutečný a odlišný od všeho, co byl v podobných momentech připravený vidat.

Tábor Rengů, jak už bývalo zvykem, stál na odlehle lesní mýtině, daleko od všech obydlených míst. Obvyklá směsice nevzhledných budov postavených částečně z místních zdrojů a částečně z magických substancí, mučírny a ubikace trčící pod úhly tak šílenými, že bez podpory kouzel by nevydržely první závan větru, opevněná náčelnická věž, ohrazení s dvěma branami, všechno na svém místě. Jen plavidlo vidět nebylo, nejspíš ho ukryli někde dál v kopcích. Tím ovšem výčet věcí, které mohl považovat za normální, končil.

„Zdráv buď, mladíku.“ Hlas za zády ho vytrhl ze zamyšlení – zatraceně, jak si mohl dovolit takovou nepozornost? Roli místního jelimana má jenom hrát! „Copak? Na houby, na chrastí? Anebo tě tady u nás něco vážně zajímá?“

To si piš, že zajímá! měl chuť vykřiknout. Zajímá mě, proč máte vrata dokořán a bez stráží, proč se tady jen tak couráte kolem, proč to tady celé vypadá jako na dožínkové slavnosti v nějaké vesnici a ne jako u největších zbabělců a nejpronásledovanějších vyvrhelů v celém Thermadonu. Zajímá mě, proč jste si postavili lágr, když tady nemíníte, jak to vypadá, provádět žádný skutečný zátah. Zajímá mě, proč se vystavujete po kraji, na pospas všem, kdo by mohli mít zájem vám házet klacky pod nohy, a ještě rozhlašujete, že jste se před pár lety bratříčkovali s říšským vyslancem. Zajímá mě, proč tu vůbec jste a co se s vámi vlastně stalo, že jste se rozhodli spáchat sebevraždu a ještě vzít s sebou do pekel i mě.

Zajímá mě fůra věcí, o kterých nemůžu mluvit, protože teď jsem jenom tupý domorodý vidlák, co o vás vůbec nic neví a lézt vám do cesty si zmanul jen z čiré nudy.

„Páni, tak vy jste jeden z... z tamtěch?“ vyvalil na tmavomodrého hadího Renga fasteruklanské oči. „Tak je to pravda... No, já jsem o vás zaslechl doma, víte, a docela rád

bych vás poznal, myslím takhle zblízka. A třeba bych se mohl i přidat, ne? Teda, to musí být úžasný dobrodružství, lítat si mezi hvězdami, chránit ty, kdo tam žijí, žejo...“

Kreidova noha, blesklo mu hlavou, tak tohle jsem už asi přehnal. Jestli se mi ten šupák teď vysměje, pošle mě zpátky za rodnou pec a nechá mě tu stát, budu muset začít doopravdy škemrat, plazit se, snad se i zesměšňovat nějakým uplácením, čert to vem! Možná by přece jen bylo lepší ho hned tady něčím jednoduchým uspat nebo rovnou praštit, jestli se nikdo zrovna nedívá, odtáhnout do keřů a...

„V pořádku. Žádná nebezpečná kouzla.“ Reng se usmál a pokynul mu hlavou k průchodu v hradbách. „To víš, každý to s námi nemyslí tak dobře, jak by se nám líbilo... Ty u nás musíš být poprvé, vid’? Nepamatuju si vás všechny, ale tebe bych nezapomněl, máš v sobě něco... No, to je jedno. Jinak, já jsem Numej – a jak se jmenuješ ty?“

„Ufalyr,“ uculil se. „Můžete mi říkat Ufe...“

„Dobře, Ufe, tak pojď, za chvíli začínáme. Pan Prayn už se na vás na všechny moc těší.“

Cože?

Kráčel vedle toho podivného stvoření připomínajícího spíš chůvu ze sirotčince než drsného vyhlazovače světů, rozhlížel se po táboře klidnějším než tržnice provinčního městečka a překvapení, jež se mu zračilo ve tváři, mělo stále méně společného s nasazenou maskou. Není to celé nakonec přece jen léčka? Nezavrou teď vrata, nesesypou se na něj, neodvlečou ho do některého z těch domů, mezi ostatní pokusná zvířata? Nic tomu prozatím nenasvědčovalo a nebyl by to koneckonců ani jejich styl, jenže i to se teď zdálo uvěřitelnější, míň šílené – a kdyby si musel cestu ven probojovat, kdyby se to nakonec celé zvrtilo v něco tak důvěrně známého a srozumitelného, znamenalo by to pro něj jen a jen úlevu, vydechl by si a určitě...

„Tady počkej, hned se vám budeme věnovat.“ Numej ho zanechal na prahu jedné z menších budov, naposledy mu zamával a vytratil se – možná vítat dalšího kolemjdoucího.

Varkangar mlčky přelétl pohledem místnost, dřevěné lavice téměř beze zbytku obsazené Fasteruklany, mladými jelimany s vyvalenýma očima a nudlami u nosů, burany, pro které pouť do pět mil vzdáleného lesa a setkání s celým hejnem cizích ras najednou bude znamenat vrchol dosavadního – a nejspíš i budoucího – života a najednou mu aspoň část celé hádanky začala dávat smysl.

No ovšem, copak je to tak těžké? Tenhle svět ještě není nebezpečný, ale zítra by mohl být - a Rengové prostě vsadili na převýchovu. Pokusy tentokrát nepovedou mágové, ale rétoři, budou zaměřené na masovou osvětu, ne hromadnou vraždu. Možná trochu nezvyklé, ale tihle felčari se nakonec nevyhýbají žádné cestě k řešení, pokud má smysl, a v jatkách si nikdy nelíbovali, i když se to o nich na Melganionu rádo tvrdí. Proč si přitom počínají tak lehkovážně, ví Kreid, třeba mají na svou ochranu ještě nějaký skrytý trumf – a pokud jde o něj, není důvod brát kdovíjaké ohledy. Ať už spolu prožili cokoli, pořad patří na stranu jejich nepřátel...

Skládačka začala nabývat pevných obrysů – a pak se objevil Prayn a znovu ji roztříštil na nesouvislé úlomky.

Usmíval se. I když z jeho hustě opeřené tváře jako obvykle nebylo vidět víc než oči, nemohlo být pochyb, že se usmívá – a že ten úsměv je vším, jen ne projevem zdravého veselí. Dokolébal se za dvě bedny sražené k sobě, jež měly patrně představovat řečnický pult nebo katedru, chvíli kroutil hlavou sem a tam a něco si nesrozumitelně pištěl pod vousy – tedy spíš pod brka – a nakonec, když měl podle všeho pocit, že je připravený jak on, tak posluchačstvo, se konečně nadechl k řeči: „Vítám vás. Jsem rád, že jste se tu sešli a že neberete na lehkou váhu, co se vám snažíme předat.“

Domorodci sborově zahučeli na pozdrav, trochu ušlápnutá kakofonie mísící nadšení z nových zážitků se stále ještě přetrvávající plachostí.

„Není na místě dál otálet, to si zapamatujte, ať už jste tu poprvé nebo podesáté, z přesvědčení nebo z pouhé zvědavosti. Nastává čas velkých změn pro vás, ale i pro nás. My jim vycházíme vstříc – na důkaz naší otevřenosti dnes ráno náčelník přikázal v celé naší skupině odstranit pojistky věrnosti. Od dnešního dne nikdo z nás nemusí umírat, pokud by nějakou nešťastnou náhodou zahynul pan Tamp. Budujeme opravdovou důvěru, zatím jen ve vlastních řadách, ale půjdeme dál. A kampak budete ochotni v těchhle převratných časech zajít vy?“

Varkangar se přikrčil za souseda v lavici před sebou, aby ho šokovaný výraz předčasně neprozradil. Kreidova dobrota, oni **zrušili pojistky**?! Takovýmhle způsobem pošlapali tradici, pro kterou by si každý Reng vyrval srdce z těla? Musí to být lež, snaží se tyhle lidi vyhecovat, čerti vědí, k čemu vlastně... Jenže v těch slovech zní tolik upřímnosti, tolik opravdového fanatismu a zápalu pro věc, musela by to být zatraceně dobře sehraná komedie. Až moc dobře pro bandu venkovanů, co stejně nemají šanci ji prokouknout...

„Thermadonskou říší, včetně vás, ohrožuje až příliš mnoho nebezpečí, se kterými se musí bojovat,“ pokračoval Prayn. „Stojí proti nim vládní pořádkové síly a stojíme proti nim my. Je snad v pořádku, abychom se rvali mezi sebou a oslabovali to, co je nám všem svaté, jen kvůli malicherným neshodám v postupech? Pilíři Věků se přičí vyhladit nebo zásadně omezit celý svět, celý druh, jenže utéct před občasnou nutností takového kroku nemůže. Pak se před námi vládní síly plazí, škemrají a uplácejí, skrytými cestičkami nás prosí, ať jdeme a vykonáme špinavou práci za ně. A my jdeme a vykonáme, nám nevadí mít pro dobrou věc na krku špatnou pověst. Nevadí nám ani nevděk, plivání na naše hlavy. Co nám skutečně vadí, je válka s říší na druhé frontě, vyčerpávání sil na obou stranách jen proto, aby si oni své dobré jméno udrželi.“

Fasteruklané nadšeně zavýskli a Alkanec se chtě nechtě přidal, i když mu z toho, co muselo přijít, ani trochu do smíchu nebylo.

„Před časem jsme se setkali s mužem z říšských pořádkových sil. Byl vyslán, aby nás zničil, místo toho nám pomohl a společně jsme zachránili milióny nevinných životů, dosáhli jsme cíle ke spokojenosti obou stran a mnohem lépe, než kdybychom stáli proti sobě. Od té doby víme, že to jde. Že spolupráce nejsou jen plané sny, ale mnohem mocnější val proti všemu zlu a že když to šlo jednou, může to jít i podruhé, potřetí, posté... Nezapomněli jsme na nic z toho, co nám říšský válečník Varkangar věnoval, a nezastavíme se, dokud mezi Melganionem a Rengy nezavládne mír – jenže k tomu potřebujeme i vás, vaši pomoc. Budete to právě vy a další vám podobní na jiných světech, kdo přinese skutečnou změnu, protože každá změna začíná odspoda. Tlačte na své panstvo, využívejte všech svých svobod, jakkoli se vám může zdát, že jich máte málo, přimějte je, ať oni tlačí zase na Držitele a ti potom na vládní svět. Ukažte těm nahoře, že nenávisť k Rengům je přežitek, nezapomeňte na Varkangara z Alkanu, který nám všem posvítíl na cestu. Nedovolte, aby tahle svíce pohasla dřív, než zdárně dorazíme na konec cesty.“

„Promiňte, prosím...“ Udržet přiměřeně váhavý tón stálo Varkangara veškeré herecké umění, jemuž ho léta na Melganionu naučila. „Mám známého a jeho kamarád prý toho vašeho bojovníka docela dobře znal. Říká se, že vás pěkně vypekl. Hrál si na vašeho přítele a zatím mezi vás pěkně nasadil pár špehovacích kouzel, do dneška jste je nenašli. Jste pod dohledem a nakonec vás někdo přijde zabít, třeba zrovna ten Varkangar...“

Posluchači překvapeně zašuměli, Prayna však ten bluf ani na okamžik nevyvedl z míry. Skoro jako by byl předem připravený na jakoukoli námitku, se kterou místní mohou přijít – a kdo ví, možná nejen místní... „Varkangar nám vydal svého přítele Tartuma, když se ukázalo, že to on nás všechny zradil. Udělali jsme z něj bijce přímo před jeho očima – poslal bys snad ty svoje nejbližší do pekel jen abys mohl pro někoho provádět výzvědy? Anebo bys potřeboval mnohem závažnější důvod? Pokud bys to vůbec zvládl...“

„Co já vím, já nejsem Alkanec,“ pokrčil Alkanec rameny. „A s tím druhým se prý zas tak moc rádi neměli... Promiňte, pane, povídám jen, co se mi doneslo...“

„Tak příště líp vybírej, komu věřit. O výzvědných úkolech ve jménu říše nikdo nevykládá kamarádům tvých známých. Sedni si a nevyrušuj, rád bych ještě probral pár důležitých věcí.“

Varkangar se posadil, chvíli ještě zamračeně sledoval podezíravé pohledy kolem sebe, než se znovu pokusil zaposlouchat do Praynovy řeči a odchytit další důležité informace.

Vodopády slov na stále stejné téma, stále stejně prázdných, mu ovšem rychle splynuly v jednodušou kaši, přestal je vnímat a namísto toho se ponořil do vlastních úvah.

Jestli už tu někde nablízku čekají nezvané uši, po tomhle výstupu má naději, že se k nim o limptánských událostech donesou zvěsti přinejmenším nejspíše a rozporuplné. Než se všecko vysvětlí, než někdo povoláný na Melganionu potvrdí, že žádné špehovací posláni se tehdy nekonalo, a než další stáda tajných potvrdí potvrzení, získá on přinejmenším čas. Čas, který musí beze zbytku využít na vyšetření té divné a nebezpečné frašky.

Protože tohle Kreidem zatracené místo nebezpečné je, teď už o tom nemůže být pochyb. Ne zítra, ne čtvrtky v budoucnu. Právě teď. Mygův klan sem přišel hrozbu odstranit, ale snad že ji Rengové podcenili, snad že je zasáhla z nějakého zcela nečekaného směru, celá skupina jí sama podlehla. Bijci i jejich páni, všichni skončili k nepoznání začarovaní, předělaní na otroky někoho, kdo ještě neodhalil tvář, ale zuby už cení v plné síle.

A těžko mu s takovou mocí půjde jen o morální osvětu...

Upalovat do Pilíře Věků a svoje podezření nahlásit, to by bylo ze všeho nejrozumnější. Přenechat to tajným, aspoň než se přijde na to, oč tu běží. Jo, a jako obvykle je rozumná cesta přesně tím, na co může hned zapomenout. Nejen proto, že je v tom zapletená parta Rengů a nejspíš by se to celé otočilo v tuctový zátah proti nim – tentokrát jsou ti zlí hoši mimo jiné donašeči a tak trochu i přátelé, a především, tenhle katovský meč by dopadl i na jeho vlastní krk.

Je to jen na něm. A na těch pár hňupech, kterým tady snad může věřit, pokud mu tedy vůbec budou něco platní.

Jeden ohař a jedna stopa. No dobrá, ono neztrácet čas dlouhým výběrem může být někdy jen k užitku...

X

Kostel, řvavě okázalá kupole z červeného kamene, trůnil uprostřed vesnice jako zvětralý bočník, tvrdá pěst nějakého surového místního boha, kterého si dost možná jen vymysleli bohatí vyžírkové ke strašení poddaných. A i kdyby ne, docela jistě mu jeho lid nestojí za jediné slůvko, za jediné pohnutí prstem na pomoc. Sít' ozdob, na které musel padnout jeden středně velký měděný důl, jen podtrhovala prázdnotu tam, kde živé božství nahradily modly a styk s nadlidskou moudrostí prázdné žvanění.

Dnes odpoledne to ovšem bylo nejlepší místo, jaké mu tahle divočina mohla nabídnout. Aspoň dokud se neposune o kousek dál.

„Vítej, fánýfku v chlévě Argemonově,“ Kněz v pečlivě nažehleném bílém plášti a žlutě zdobených kalhotách se k Varkangarovi přitočil hned u vchodu, oči, marně tápající v paměti po soucitném kukuči, už pošilhávaly po měšci. „Copak tě k nám přivádí tak načas? Bohoslužba začíná až o sedmé večer.“

„Přišel jsem se trochu usebrat o samotě, pastevče, jestli vám to nevádí. Nemám rád hluk a moc lidí pohromadě.“

„Chápu. Jen si posluž, očištné komnaty od dvou do desíti jsou ti plně k službám. Projdi si je v klidu a vyvol si tu, která ti přijde nejvíc vhod.“

„Děkuji, pastevče. A... vlastně bych rád požádal ještě o malou pomoc.“

„Copak, mé milé zvířátko? Zhřešili jsme?“ Bílý plášť viditelně zpozorněl. „Neodkládáme při jídle odřezky tučného masa stranou? Neotíráme na robotě pot, necháváme ho odkapávat na panská pole? Libujeme si v nemravné mluvě? Nestyd' se, ulev svému srdci, Argemone je milosrdný bůh. Projevíš-li dostatek pokory a lítosti, nepochybuji, že se dočkáš i odpuštění.“

„Tedy... vlastně bych spíš potřeboval radu ve věci, ehm, trochu víc světské. Rozumějte, tohle je malá vesnice a já hledám někoho aspoň trochu vzdělaného a s rozhledem. Napadá vás, kam jinam bych se tu měl obrátit?“

To zabralo. Duchovní se nadmul pýchou jako pralesní pták, jen začít zobat z ruky. „Znám to tady kolem docela dobře, co bys rád?“

„To máte tak, rozhodl jsem se koupit domů pár obrázků bratrovi. On se tu narodil, ale nemá už bohužel dost sil, aby se sem mohl vypravit sám. Něco, co vystihuje zdejší kraj, co má v sobě jeho duši – nevím, já se tu moc nevyznám, ale doslechl jsem se o zajímavém malířském spolku, nějaké Bratrstvo Fialové koruny...“

„Ach, tihle...“ Kněz se zaškaredil a zatahal se oběma rukama za levé ucho, nejspíš v prosbě o ochranu proti zlým duchům. „Tohle snad ani nejsou umělci. Spíš blázni. Přesně tak, blázni, kteří malují jen proto, aby mohli ještě víc třeštit.“

„Jak to myslíte?“

„Tak, jak to říkám... Podívej, když přijdeš k obyčejnému pouličnímu malíři a budeš stát o některou z jeho mazanin, začne ti radit, co by pro tebe bylo zaručeně nejlepší – tahle zelená krajinka vám, madam, sedne k vlasům, tohle zátiší bude perfektní nad vaše sofa, pane, lovecké trofeje vedle něj jen vyniknou, no, znáš to. Nakonec si vždycky odneseš tu, na kterou vypočítával nejvíc drahých barev nebo kterou už dva měsíce nemůže udat. Pak jsou tu takoví, co milují sebe, svoje obrazy a snad i umění, takoví s tebou povedou debatu o náladách ukrytých v tadytom a támhleto odstínu a koupit od nich něco je potom o strach, že ti denně polezou do domu sledovat, jestli z jejich miláčka otíráš špínu. Pomatenci, ale milí, ladskaví pomatenci. No a pak je tu Bratrstvo Fialové koruny.“

„Už ne tak roztomilé?“

„Ani trochu. Přitáhnou ti pár pláten, co se nijak zvlášť neliší od jejich hadrů na čištění štětce, a rozjedou se. Tahle rudá je barva revoluce, kterou musíme vnést do našich životů a myšlení, tady nepřehlédněte fialovou spirálu, protože to by bylo jako přehlédnout hlas vlastní duše, jo a žluté tečky támhle v rohu, o těch rozjímejte každý večer, jsou odrazem našeho společného utrpení... Když se jich na náměstí sejde víc, jsou schopní vyřvávat na celý Sama Fatafam, jenom se třeseš, kdy po tobě skočí – však už proti nim museli několikrát zakročit strážníci. Ale ani to ještě není to nejhorší...“

„Nepovídejte. Mám dojem, že je toho až až...“

„Kdepak. Zašli až tak daleko, že si začali hrát na farní útulek. Lepší svět prý musí začít od úcty k Argemonovým nejnižším, no a tak je vyhledávají, kde můžou. Tuláky a mrzáky, kteří nikomu nescházejí, naše i cizí – jo, cizince, ty mají vůbec nejradši, odněkud z kdovíjakých vzdálených hvězd, po takových se tu neshání už vůbec nikdo...“

„Nežárlíte tak trochu, pasteveče? Fušují vám do řemesla...“

„Kdyby fušovali pořádně, my budeme jedině potěšeni, mé milé zvířátko. Sami taky na všechno nestačíme. Jenže nikdo z nás ještě žádné z těch jejich útočišť neviděl. Nemůžeme se jít podívat, jak to tam chodí, jak se o ty chudáky starají. Netušíme vlastně ani, *kde* vlastně jsou. Tedy když pomíneme fámy, co občas poletují po městě...“

„Jaké fámy?“

„No, takové hlouposti. Že v domech, kde bydlí lidé z Bratrstva, straší, že tam po nocích zní ze sklepů nářek týraných duší a tak... Já vím, co tě asi napadá, ale *takhle* daleko by nezašli, to zase ne. Navíc tam na ně hlídky už párkrát vběhly a nikdy nic podezřelého neobjevily. Jen fámy, jak říkám. Lidí nemají Bratrstvo v lásce, špiní je, kde mohou...“

„Jak to tak poslouchám, myslím, že si je neoblíbím ani já. Každopádně díky za radu, pastevče. Ukážete mi teď ty vaše cimry?“

„Jistěže, pojd' za mnou. Rád jsem pomohl.“

To se ještě ukáže, zašklebil se Varkangar. Vypadá to, že ty vaše fialové pošuky opravdu nebudu mít rád – to ovšem neznamená, že je hned zítra nepůjdu navštívit...

X

Tentokrát byl útočník jen jediný a už na první letný pohled vzbudil u Varkangara spíš úsměv než respekt. Dva sáhy široké monstrum na tuctu nohou, se stejným počtem ozbrojených paží a třemi hadími krky snad mohlo na nezasvěceného působit hrozivě, ve skutečnosti to však byla jen hromada potácejícího se masa, ubožák marně usilující srovnat tu změť končetin a hlav do jakéhos takéhos bojového souladu. Kreidova dobrota, kde jen mohl Myga tohle sehnat? Jestli u nich doma vůbec někdo válčil, museli se zabíjet úplně jinak, zcela nepředstavitelnými cestami, z nichž po rengském zásahu nezůstalo ani to nejmenší. Anebo to snad není žádný bijec, ale obyčejný blázen, možná dokonce zrůda vyhnaná vlastními lidmi?

Však to rychle zjistíme.

„Toho zvládnou, není tak tvrdý, jak vypadá.“ Vstal a ještě než se rozběhl omámenému stvoření vstříc, naklonil se k Lispfatovi. „Ale radši buď připravený mě krýt, kdyby něco. Jeden nikdy neví...“

Na tuhle bitku nebude potřebovat kouzla, naštěstí. Může se soustředit na to, co je teď opravdu důležité. A tak zatímco odrážel neohrabané výpady dvou šavlí, tří seker a jednoho rezavého palcátu a snažil se svého soka pokud možno jen odzbrojit a příliš nezranit, v hlavě už se mu rodilo zaklínadlo pro myšlenkové spojení, stejné jako včera. Stejně a snad i stejně úspěšné – nebo pokud možno ještě víc.

No tak, kdo tě posílá, nádhero? Bratrstvo Fialové koruny? Co po tobě chtějí? Ukradli tě Rengům, vyhrabali odněkud ze škarpy, našli ve stoce? Proč jim leží v žaludku zrovna statkářka ze ztracené varty za městem? Mluv, zatraceně, a možná, že tě ušetřím. A kdopak ví, třeba ti dokážu i pomoci. Mluv nebo mi aspoň dej znamení, jak jinak se s tebou spojit...

Nic. Tahle příšera jako by ani neměla duši, v těch třech hlavách se nenašlo ani tolik rozumu, kolik ho zůstane v lebce jednoho blázna. Nezbyly tu ani nejprostší zvířecí pohnutky, jaké v sobě nosí každyčkový bijec, aby se dokázal aspoň rvát s nepřítelem; na téhle nešťastné bytosti někdo provedl vnitřní popravu tak dokonalou, že Rengové po celé Thermadonské říši mohli jen závidět. Pokud by tedy i oni sami v hrůze neutekli.

„Nemá to cenu. Tak pozdravuj Kreida, kamaráde. Ať se nad tebou smiluje víc než ti syčáci.“ Několika ranami zneschopnil nejbližší čtveřici paží a zatímco cizinec s pronikavým vřískotem upustil zbraně a už jen naslepo máchal rychle krvácejícími končetinami, prosekl mu do trupu mezi nimi dvě hluboké rýhy. Krev smíšená s potrhanými vnitřnostmi a šlemem vyrazila jen necelé dvě stopy od něj, těžké tělo se začalo zvolna sesouvat k zemi...

... a mezi černými siluetami stromů za ním zableskla krátká stopa kouzla, co nepatřilo jemu a nejspíš ani nikomu jinému z farmy. Ale to se podívejme!

„Spal ho něčím, ať se netrápí,“ houkl v rychlosti směrem k Lispfatovi. „Jdu se podívat po dalších, za chvíli jsem zpátky.“ Nečekal na odpověď, otočil se zády k druhovi i dodělávajícímu vetřelci a vyrazil.

Tmavá postava na okraji lesa se nejdřív přitiskla zády k jednomu z kmenů a pokusila se splynout s okolím – a pak, když si uvědomil, že se tím jen připravuje o čas na útěk, vyrazila o to překotněji lesními houštinami pryč. Nezdržoval se předstíráním tělesné zdatnosti nějakého domorodého břídila, tady podle všeho nebyl nikdo, před kým by si musel na něco hrát. Běžel jako Alkanec, jako Alkanec vycvičený k boji v elitních říšských jednotkách,

dohonil neznámého dřív, než se stačil dostat k cestě, skočil mu na záda a několika ranami pěstí mu další choutky na únik nadobro vyhnal z hlavy.

„Pane, já jsem nic neudělal,“ zakňouralo to z trávy pod ním, drobné tělo, nanicovaté zřejmě i na místní poměry, se ani nepokoušelo o odpor. „Šel jsem si tady k potoku nychytat pár hasatů, víte, že v noci jich vylézá z děr nejvíc, ne, a teď vidím, že se tu něco děje, tak...“

„... tak se tu postavíš a začneš tam posílat magii, jo? Chtěl jsi snad, aby ten tříkrčka šel vytlačit s tebou nebo co?“

„Kdepak, pane... I když by to nebyl špatný nápad, má tolik rukou... Ale chtěl jsem si jenom posvítit, Podívat se blíž, jaké to tu máte potíže, jestli třeba nemůžu nějak pomoci a tak...“

„Tak teď si posvítím já na tebe, prcku.“ Varkangar postavil domorodce, sotva odrostlého mladíka, na nohy, pohlédl mu zblízka do obličeje, i když z něj ve tmě nedokázal rozlišit víc než lesk vyděšených očí. Málem by tomu ouchcapkovi uvěřil každé slovo, rozhodně nevypadal, že by se zmožil na cokoli horšího než vodní puch – jenže instinkty mu nepřestávaly napovídat, že tu něco nehraje, a on se rozhodl nebrat je na lehkou váhu. „Popovídáme si o tom na statku. Hni sebou!“

Lispfat stále ještě kroužil okolo cizincovy mrtvoly, nahýbal se hned sem, hned zase tam, jako by se bál, že tvor utopený v kaluži krve smrt jen předstírá a vrhne se po něm hned, jakmile se k němu otočí zády. Když poznal, že se Alkanec vrací, spíš jen podle zvuku kroků, ani nevzhlédl. „Jsi to ty, Ufalyre? Dostal jsi nějakého dalšího?“

„Dostal jsem daleko víc, možná... Bude Klimera ještě vzhůru?“

„Řekl bych, že touhle dobou u sebe řeší nějaké účty. Je to lehká práce a nechce, aby ji přítom někdo otravoval, tak si to nechává na večer.“

„Fajn. Skoč pro ni.“

„Ne!“ Výrostek se roztřásl, jako by ho právě odsoudili k natažení na skřípec. „Já vám všecko řeknu, všecko, co chcete vědět, ale nevolejte ji, prosím vás. Ji ne...“

„Podívejme, pán je najednou nějak ochotný...“ Varkangar popleskal svůj úlovek po tváři pomalu vystupující ze tmy do svitu blízkých loučí. „Tak běž – a jestli náhodou spí, třeba ji vzbud'. Začínám mít dojem, že tohle ji docela určitě zajímat bude...“

Odvedl kluka do stáje, zavřel ho do jednoho z prázdných kotců a pro jistotu ještě připoutal – železný kruh, co nepokojným strimetům obepínali kolem kořenů nejsilnějších chapadel, mu pohodlně posloužil jako opasek, divže z něj nesklouzl. Zdálo se, že podobná opatření jsou zhola zbytečná – navzdory všemu zoufalství tomu cucákovi zjevně ani nepřišlo na rozum, že by se mohl pokusit na své vězňatele vyvrát a vzít roha – přesto se Alkanec posadil do kouta chodby naproti němu, koneckonců nic jiného na práci tu stejně neměl. Vydržel tak u něj až do Lispfatova návratu a nakonec mu byl vděčný aspoň za dvě věci – že už ho neobtěžoval dalšími nářky a prosbami a že si včas stáhl kalhoty, když na něj hrůza dolehla naplno.

Konečně se dveře stavení rozlétly dokořán a dovnitř se vplížila farmářka s mžourajícím očima a otačeným rozespalým obličejem. „Tak honem, ukažte, co tu máte, a dejte mi už svatej pokoj, měla jsem toho dneska až...“ Pak jí pohled padl na nového zajatce a v mžiku ožila, jako by stála o polednách v metropolitní zápasnické aréně. „Osimane, ty vandráku líná, kde ses tu vzal?! To máš ještě tu drzost?! Víš, co jsem ti řekla, že jestli tě ještě uvidím na svém statku, tak tě... Kde jste k němu přišli?“ obrátila se nakonec k Varkangarovi, když jí došlo, že mladík sám zrovna dvakrát netouží tu být.

„Ále, motal se tady venku a mám důvodné podezření, že tu bestii, co se před chvílí pokoušela o návštěvu, nějakým způsobem ovládá. Nebo že ji aspoň přivedl...“

„Tehle? Ten by nepřemohl ani vši na tý svý nemytý palici.“ Klimera si odplivla, uchechtla se a pak jí pohled znovu ztvrdl. „No tak, povyprávěj pánům něco o sobě. Hezky sám, zmetku! Nebudu to dělat za tebe...“

„Já za nic nemůžu, vážně, šel jsem si nacytat hasaty, jenom pár, k snídani zítra, no a koukám, že je tu na louce nějaký rozruch, tak jsem... no jo...“ Mladík vydechl, sklonil zrak a když se po neskutečně dlouhém nádechu znovu rozhovořil, zněl jeho hlas o poznání pomaleji a vyčerpaněji: „Pracoval jsem tady... ještě před měsícem, no... jako pacholek. Jenže paní Klimeře se moc nelíbilo, že... no, že mám rád umění. Nepohodli jsme se...“

„Chceš snad říct, že kvůli tomu tvému čmárání stáj chcípala hlady, protože si milostpán nenašel čas ani přihodit do žlabů!“ vpadla mu farmářka navzdory svému závazku do řeči. „A že s tebou paní Klimera měla trpělivost, za kterou ji vezmou rovnou do nebe! Jenže když někomu za zády uteče dvacet nejlepších kousků, celý statek je musí místo pořádné práce honit půl dne po lesích a on sám se to ani neuráčí ohlásit, tak už vážně přestává sranda! Kdyby ty mazanice aspoň za něco stály, ale...!“

„... ale v Bratrstvu Fialové koruny se nemaluje nic než fleky bez tvarů, co si nikdo zdraví nepověsí ani na latrínu,“ doplnil Varkangar.

Osiman překvapeně vzhlédl. „Odkud víte tohle?“

„Jen odhad, příteli... A když jsme u toho, povíš mi o té bandě víc? Rád bych nějaký obrázek koupil, možná...“

„Od nich?“ Klimera vyvalila oči. „To si ho radši nadržej sám, bude to určitě vypadat líp!“

„Pro bratra,“ usmál se Alkanec. „Miluje váš kraj a rád by nějakou místní specialitku, něco, co najde jenom tady...“

„Pro mě za mě, když chceš mrhat vydřený peníze...“ Klimera pokrčila rameny a obrátila se k odchodu. „Podívejte, mě už tenhle smrad nezajímá ani jako špína na stropě, vyříd'te si s ním, co potřebujete, a pak ho šoupněte do sklepa. Spát budete pár dní u něj a jestli s tím nočním cirkusem vážně něco měl, rovnou v tom sklepě zůstane, dokud neshnije na kompost. Jasný?“

„Ona ještě neví, co se o vás po městě povídá, je to křupanka,“ naklonil se Varkangar k Osimanovi, když zůstali ve stáji sami. „Nebo tomu prostě nevěří. Divíš se jí? Já bych taky nevěřil, jenže jsem si o vás už pár věcí stačil zjistit. Takže jestli nechceš, abych jí ráno řekl něco, co by si mohla špatně přebrat, radši mě poučíš sám a hned. Dělej!“

Ani na okamžik nezapochoyboval, že mu ten ubožák zbaští každé slůvko jeho lži, a nemýlil se. „Nic zlého neděláme,“ pípl. „Prostě, no, prostě se staráme o chudáky, které nechtějí ani na farách, co je na tom špatně? Jsou třeba něčím nakažení nebo zlí kvůli pomatenosti a tak... Bydlí ve sklepních patrech, kam s nimi jinam, aby nikomu neškodili, no a když je občas venku slyšet, jak tam nařikají nebo řvou vzteky, tak... tak měš'ani řeknou, že...“

„V pořádku.“ Tohle znělo celkem věrohodně. Prozatím. „Cizinci, co přistáli v lese – slyšel jsi o nich?“

„No aby ne, pane. Nejen že pořád všude chodí a vychvalují nějakého Ver... Ves... Vasgref... no, nějakého chlapíka s takovým příšerným dlouhatánským jménem, ale máme i pár jejich otroků. Prý na nich dělají hodně ošklivé pokusy, tak jim utíkají, no a my je bereme k sobě. Víte, pane, co by mohli ve městě natropit? Jsou vycvičení, aby nemysleli a jen vraždili!“

Sedělo to, všechno. Až příliš dokonale. A ať už Mygovu partu očaroval kdokoli a s jakýmkoli cílem, tohle žalostné rozklepané mládě by tu dávno nebylo, kdyby na ně někdo takový jen pohlédl. Dost na tom, co skutečně provedlo, pravděpodobně na to vyčerpalo všechnu svoji odvahu i sílu.

„Tak pojď. Vyzkoušíš si, jak se ta vaše holota ve sklepě cítí, třeba ti to pomůže ji pak líp opečovávat.“ Popadl Osimana za zápěstí a vyvlekl ho ven. Jako by táhl pytel sena, trakař, na který nic ani nenaložili... „A zítra si zajdu promluvit s tvými kamarády, to jen abys věděl...“

„Bože můj, proč?“ zanaříkal mu mladík do ucha. „Nepověděl jsem vám, co jste chtěli?“

„Musím přece s někým domluvit, aby sem v noci zase poslal nějakou tu bestii. Aspoň zítra a pozítří. Jinak se rovnou připrav, že naši Klimeře pohnojíš zeleninu, pitomče – ona to myslela úplně vážně!“

Zbytek cesty už je provázelo jen noční ticho, výsměšné a občas přerušované sípavými Osimanovými vzlyky...

X

Uspět se mu podařilo až napotřetí.

Sama Fatafam byl překvapivě vzhledný, nijak zvlášť rozlehlý, ale dost velký na to, aby se za svůj městský titul nemusel stydět. V samém středu nešel žádný z domů výškou pod čtyři podlaží, přesto ani nejstrmější střechy, ani nejvytáhlejší komíny nepřekonávaly výšku hradeb a dokonce i chrámové věže se s ní praly víc než důstojně. Dlážďení ulic nehyzdila ani jediná kaluž bahna a výkalů, jen tu a tam nějaký ten zahnívající výpěstek, zjevně spíš ztracený z káry cestou na trh než úmyslně odhozený. Žebrota a havěť požírající odpadky odtáhly jinam, někam, kde podmínky víc hověly jejich choutkám. Jedovatě zelené zbarvení většiny budov a dokonce i dlažby – však i samotné jméno z předthermadonských epoch tohoto světa znamenalo v překladu něco jako Smaragdový Dech – sice chvíli nepříjemně tahalo za oči, po pár minutách už se však zdálo stejně samozřejmé jako ten nezvyklý odstín zdejší oblohy. Kdepak Limpta, to Fasterukl byl skutečným světem šťastných sedláků. Sedláků, kterým navíc nechybí zdravá špetka smyslu pro vznešenost.

Na domy osídlené Bratrstvem nebylo ani trochu obtížné se doptat – obvykle v nich nikdo jiný bydlet nechtěl, i kolemjdoucí se jim většinou s okázalou nenápadností vyhýbali. Pak už stačilo vlézt do nejbližšího z nich, zaklepat na dveře někoho z přítomných, vychrlit pár nadšených deklamací na jeho obrazy a nakonec požádat, jestli by si nemohl prohlédnout ve sklepech – aby zbytečně nebledly barvy, kdyby se náhodou rozhodl je koupit. Počítal s tím, že většina Fialových bratrů nebudou takoví troubové jako Osiman, ale zároveň dost hloupi, aby nad ním po té směšné výmluvě začali cítit převahu. Nezklamal se – v prvních dvou domech ho ochotně provedli celým sklepením, trpělivě vyčkali, až skončí s předstíráním zájmu, prohodili s ním pár nevinných slov a zamávali mu s upřímnou radostí, jak na toho převlečeného strážníka úžasně vyžrali. Teprve ve třetím konečně přišla odpověď, kvůli níž to celé podstupoval.

„Těší mě váš zájem,“ uculil se na něj vysoký kostnatý muž a změřil si ho pohledem, jakým se hodující šlechtična dívá na brouka odchyceného v míse salátu kleštičkami na cukr. „Ale ve sklepech máme příliš mnoho prachu, chápete, ne? Pojdte dál, rád vám své umění předvedu přímo zde.“

„Jen klid, od prachu vám pomůže prosté kouzlo, rád vám je věnuji jako pozornost za milé přijetí.“ Výraz Varkangarovy maskovací tváře věcně odzrcadlil výraz jeho protějšku. „Chodí tam přece leckdo, ne? Vy sám, vaši přátelé, možná i nějaký ten host... A nikdo si nestěžuje, takže to s prachem nemůže být tak zlé...“

„Vlastně nejde jen o tu špínu, přáteli. Taky tam pobíhají trukati větší než moje hlava – nechtěl byste přijít o svůj půvabný nos jen proto, že ho strkáte, kam nemáte, že ne?“

„Mám zbraň a umím s ní zacházet,“ vrátil mu hbitě i druhý výpad. „Kdyby už nějakého smradlavého sklepního hovnožrouta náhodou napadlo, že se mu nelíbím a že začne kousat, vytluču mu z tlamy poslední zub. Nemusíte mít o mě strach, milý pane.“

„Jsou tam i jiné ošklivé věci, věřte mi.“ Malíři ztuhl hlas a zazněla v něm stopa rozechvělosti. „Neřeknu vám proč, ale pár lidí, co tam vstoupili, už nikdy nikdo neviděl. Nevím, co je na tom pravdy, ale zrovna minulý týden se tam ztratili dva chlapi od stráží a jeden donašeč...“

„Tak to museli být pořádní pitomci, ale nás rušit nebudou, toho se nebojím. Stráže teď mají docela jiné starosti. Představte si, jeden pacholek ze statku, kde náhodou vypomáhám, zaklel ty vaše chudáky slaboduché a posílá je na nás se zbraněmi, mstí se paní za to, že s ním vyrazila dveře, s lemrou línou. Řekl bych, že to byl zrovna jeden z vás, ale my ho určitě neprozradíme, my tomu vlastně ani nevěříme. Tak milí a ochotní lidé jako vy a hrát si na prsou takového hada, no uznejte sám, není to nesmysl?“

Hubeňourovi konečně povolily nervy, se vzteklým zavrčením zamkl dveře své komnaty a bez jediného slova, jen pohybem hlavy, pokynul ke schodišti. Měl jsem se na celou tuhle šarádu vykašlat, mračil se Alkanec, když sestupoval za svým ne zcela dobrovolným průvodcem a jen zvuk jejich kroků rušil podivně strnulé ticho. Kdybych si cestu do těch jejich kanálů udělal sám, kdo by si toho všiml a kdyby i všiml, kdo by mě tady kolem zastavil? Možná, že nikdo – a možná ti, kdo už čekají s našpicovanými ušima jen na to, až se nějaký přestrojený vandrák začne chovat jako Varkangar, vyslanec z Pilíře Věků. Kreid zatrat' takovouhle práci!

Vchod do sklepení překrývala těžká železná deska do neorganické změti vzorů, ornamentů a adjustací a obarvená stejně nevkusnou míchanicí odstínů. Doplněvala ji trojice masivních závor, červená, modrá a křiklavě oranžová, podle všeho to nemělo význam buď vůbec žádný, anebo natolik hluboký, že se mu nikdo kromě tvůrce neměl šanci ani přiblížit... Hubený muž se postavil přímo před ně a upřel na Varkangara překvapivě střízlivý pohled.

„Podívej, já nevím, co jsi zač, jestli strážník nebo jaký vlastně jiný slídil,“ vyrazil ze sebe tichým vemlouvavým hlasem, „a nemáme tady co skrývat. Staráme se o ty, kteří by bez nás nepřežili, nic víc. Není to příjemný pohled a jestli to celé děláš jen abys tu něco vyšťáral, zkazíš si den úplně zbytečně. Vážně se nechceš vrátit?“

„Nejdřív to otevři, pak se budeme bavit. A o můj žaludek se neboj, ten už toho musel spolknout, že by ses divil...“

Malíř pokrčil rameny, s povzdechem odstranil všechny zámky a vpustil ho do plesnivé chodby s řadami komůrek skrytých za neprodyšnými dveřmi z průhledného kamene. Hned jak vešel sám, zase zevnitř pečlivě zamkl – vem to čert, jen ať si poslouží, pitomec, když si myslí, že mu to bude něco platné... Pak přistoupil k nejbližší kobce a opatrně setřel prach ze zábrany – těžko říct, jestli zdrženlivost měla být výrazem úcty k obyvateli nebo spíš strachu.

„Přes tohle tě už samozřejmě pustit nemůžu.“ Così zeleného tam uvnitř si je změnilo jediným vysychajícím okem a lhostejně se odsunulo do kouta. „Mnoho z nich je nakažených vším možným, až po safarský mor – a to jsou jenom věci, které dokážeme poznat. Nechtěl bys přece, aby tě vlastní lidi zabili, až se vrátíš, že ne?“

S výrazem nejhlubšího zhnusení stočil Alkanec zrak k další díře – ubožák zavřený za její deskou musel být rengský bijec, na odhalené hrudi se ještě rýsoval vypálený cejch jeho pánů, jestli ovšem tahle kopa hniloby někdy patřila k nebezpečné rase, muselo to být už hodně, hodně dávno. Zavrtěl hlavou a pokračoval dál.

Další a další stejné obrazy, další a další přehlídka zmaru a bídy, nic víc. Ztraceně, snad ten blázen Osiman nakonec neříkal pravdu? Tohle vážně nevypadalo na pokusný ateliér nebo cokoli na ten způsob, to bylo jen odložiště pro nejztracenější ze ztracených, poslední zastávka před smrtí a peklem, protože takovéhle případy by se i sám Kreid bál sevřít v náručí... A nad tím vším cosi podivně známého, něco, co dokážou uchopit jen instinkty, aniž by věděly, jak to předat vědomí, které pozapomnělo a není připravené vybavit si, o co skutečně jde...

Alkanské instinkty jsou našťastí mocnější než u většiny jiných ras. Zvládly to během jediné minuty a mozaika se složila do pevného tvaru.

Kreidova dobrota, to je teda hnus!

Zalovil v paměti po vhodném zaklínadle, jímž by si mohl své podezření potvrdit, ještě dřív, než je našel, už ale věděl, že to bude jen úplně zbytečná formalita...

Klimera prohlédla poslední listinu, na volné místo v rohu naškrábla podpis, svinula pergamen do ruličky a hodila ho za ostatními do otevřené truhly. Tak, to bychom měli. Nevyřízená práce za ztracený večer je hotová, zákazníci ze severu dorazí až zítra, do té doby si může dát pohov. No... mohla by, kdyby ta její verbež aspoň trochu za něco stála. Určitě už zase na pastvinách chrápou – to ne, aby dávali pozor, mazlíci jim utečou k lesu, nacpou se bobulemi z jedovatých keřů a polovina výdělku potom padne na zvěrolékaře. Kdepak, hned teď si všechny louky hezky projede a jak tam někoho uvidí naležato, hned poputuje za tím neřádem do sklepa, ať si tam hezky popovídají jako rovný s rovným!

No ovšem, Osiman. Bylo by dobré jít se na něj aspoň podívat, jestli tam někde mezi starými krámy a špinou nechystá nějaké další pokoutní čáry. Sebrali mu všechno, v čem by mohla být zašitá jenom špetka magie, vlastně ho svlékli donaha a místo oblečení mu hodili jen dva zaručeně nemagické pytle z mlýnice, ale opatrnosti není nikdy dost, zvláště když jde o mazlíky. Jestli bude ode dneška po nocích klid, je všechno jasné. Dají mu s pacholky a pasáky pořádně do těla a pak ho ve městě předají strážím. Ale jestli klid nebude... no, přinejmenším je na místě mít úplnou jistotu, že za to vážně nemůže on.

Jakmile nechala za zády svou pracovní světnici s velikým oknem a spoustou jasu a ponořila se do sešerejších částí budovy, i její myšlenky jako by získaly o poznání temnější odstín. A z té tmy začal vystrkovat růžky přízrak, kterému ještě nedokázala dát jméno, nevěděla ani kam ho vlastně zařadit, jediné, co vnímala naprosto jasně, bylo, že si ta záležitost vyžádá její plnou pozornost. Ať se jí to líbí nebo ne.

Nelíbilo se jí to ani trochu.

Rozrazila dveře sklepa, ve skomíravém světle louče zahlédla Osimanovu siluetu, jak mizí v koutě, panický výkřik ji aspoň na pár vteřin vrátil do lepší nálady. Kdepak, tenhle červ se už nezmůže na nic. Odřízli ho od kamarádů, nebo spíš od pečovatелů, a bez nich je ztracený, nedokáže se sám ani vysmrkat. Ale jestli k němu opravdu mají nějaký vztah, bude se ještě hodit.

„Vstávej, fyrfle z řiti mršin!“ štěkla. „Naválel ses tu dost, máme práci.“

„Paní, prosím, nemuňte mě!“ Představitost se mu zjevně za ten půlden, co strávil bez světla a bez společnosti, stačila rozjet naplno. „Já vám vynahradím, co jsem způsobil, budu dělat zadarmo a...“

„Přesně tak. Kvůli tomu sem jdu.“ Odmlčela se, nechala ho, ať si to chvilku přebírá. „Zapřáhneš mazlíka a jedeme do města, hned. Poctíme návštěvou ty tvoje povedené bratry...“

„Proč, paní? Říkala jste, že vás nezajímají...“

„Dokud mi huntují stáje a dokud tvůj ksicht špiní moji farmu, tak mě zajímají až až. Pohni, nebo si vystačím i bez tebe!“

„Paní, prosím... Bratrstvo Fialové koruny je mírumilovné, nechce nikomu ubližovat, když to není nutné – ale jeho věrní nemají rádi...“

„Já nemám ráda je, sakra!“ Její zloba ho přirazila ke zdi, tiskl se k omítce natolik urputně, až se zdálo, jako by se sám chtěl změnit v pouhou malbu. „A nemám ráda tebe a nemám ráda Ufalyra, to jeho tajnůstkaření, nemám ráda Sama Fatafam a už vůbec nemám ráda, jak mi celé tohle neřádstvo leze na mozek a na kšefty! Takže půjdu a něco s tím provedu a ty mi buďto pomůžeš, nebo udělám vyřešený problém aspoň z tebe, ty vřede! Už jsi konečně v obraze, čmárale?!“

„Naprosto, paní, naprosto.“ Osiman se vyšoural ze svého vězení jako duch, teprve na chodbě se odvážil znovu otočit ke Klimeře pobledlou tvář. „Ehm, ukážete mi, kterého mám zapřáhnout? Já jen, abych nějakého zbytečně nevylekal...“

„Tady mi zastav.“

Kupecký povoz poslušně dohrkotal k okraji lesní silnice, Varkangar přeskočil bočnici a dopadl do prachu ještě dřív, než se kola úplně přestala otáčet. Tak, od téhle chvíle je to jen mezi ním, lesním tichem a těmi, co čekají na druhé straně kopce. Žádná domorodá chátra už se mu do cesty plést nebude.

Vůz za jeho zády krátce skřípl a zase ztichl, jako pták, když si není jistý, jestli dravci už odtáhli a může se znovu dát do zpěvu.

„No co je?“ houkl Alkanec, aniž se otočil – kramářův udivený pohled cítil v zátylku i tak. „Jdu navštívit kamaráda dřevaře, má sroubek pár kroků odtud. To se u vás nesmí? Zaplatil jsem snad za ten kousek svezení dost, ne? Tak dej pozor, ať ti navrch nepřidám pár ocelových...“

„No no, snad se tak moc nestalo. Grobián jeden...“ Párek strimetů zadupal chapadly o zem, dvě těla, červené a zelené, napjala postroje, skřípot konečně zesílil, změnil se v nepřerušovaný zvuk a utichl teprve když ho i s povozem pohltila dálka.

Malicherné hemžení fasteruklanských sedláků, kostelníků a bláznů zůstalo někde na opačné straně hvozdu, zbytečné jako slupka po snědeném plodu. Co teď stálo před ním, bylo tajemství, které konečně poodhalilo svoji obludnou tvář.

Ne úplně, ne beze zbytku. Dokonce ani ne dost na to, aby si mohl být jistý úspěchem. Ale na zásadní změnu plánu a rozhodující krok to stačilo až dost.

Což bylo víc, než si ve svém současném postavení mohl přát.

Naposledy si ověřil, že má po ruce všechno, co by mohl do konce dnešního dne potřebovat, a ponořil se mezi stromy...

X

Neměla nejmenší poněti, kam Ufalyr po příchodu do města mohl zamířit, nakonec se však nalezení jeho stop ukázalo mnohem snazší, než předpokládala. Shluk lidí před jedním z domů na hlavní třídě, halasící a pokřikující, nešlo přehlédnout, ani houf strážných kroužících s tasenými obušky kolem jako draví sutkaři okolo stáda. Při Kreidovi, ten šílenec to ale umí vzít od podlahy! Blesklo jí hlavou a hned ji samotnou zděsilo, jak rychle a samozřejmě přičetla potíže svému novému hostovi.

„Patří tenhle barák mezi vaše doupata?“ otočila se k Osimanovi. Ten mlčky přikývl.

„Dobře, zastav, jdeme to omrknout. Když bude někdo zvědavý, jsem tvoje dobrá známá a příbuzná některého z těch jelit, co tady bydlí. Nezvorej to, nebo z tebe vážně udělám hnojivo! Padáme.“

Kára zůstala stát u okraje chodníku a Klimera se svým zajatcem a doprovodem v jedné osobě vyrazila proti davu. Zatím nebyl příliš hustý a tvořili ho převážně náhodní kolemjdoucí a hrstka znuřených čumilů. Ti další, ti, kdo budou chtít pořádat pogromy, rozbíjet hlavy a pálit všechno, co hoří, ti přijdou až později. Trvalo jen chvílička, než si proklestila cestu před vchodové dveře nebo spíš před to, co z nich zůstalo. Hned za nimi, v domovní hale, se uprostřed kaluže krve povalovalo zohavené tělo společně s úlomky čehosi rozbitého tak dokonale, že už to ani při nejlepší vůli nedokázala určit. I když byla ze stájí zvyklá vídat ledacos, pocítila, jak se jí okolo žaludku cosi nepříjemně pohnulo.

„Copak, copak, dámo?“ Jeden ze dvou uniformovaných mladíků držících u té ohavnosti vartu se k ní naklonil, snad ve snaze jí nabídnout oporu. Musí vypadat příšerně, jen ať se tu před nimi nesesype! „Radši se ztraťte, tohle není pro vaše oči...“

„Máme starost o naše blízké, pochopte,“ vložil se celkem pohotově do věci Osiman. „Pan Trusifal tady z druhého patra je její bratranec a, ehm, můj dobrý přítel... Eh, nestalo se mu nic, doufám...“

„Ten je v pořádku,“ opáčil strážník s neochvějnou jistotou – buď se jich chce jen rychle zbavit, nebo mají Bratrstvo opravdu dobře napíchnuté. „A teď, jestli můžu prosit...“

„Co se tu vlastně stalo?“ nenechala ho domluvit, raději.

„Vždyť vidíte, ne? Mord a nějaká výtržnost, sami ještě nevíme proč, neztratilo se vůbec nic. Snad jenom ruka tady toho chudáka. Už nám přišla hláška, že po nábřeží přešel chlápek, co z ní okusoval maso a kosti pak hodil do řeky – no, lidi si navymýšlejí nesmysly, když se stane takováhle věc, znáte to... Ale každopádně nic, co...“

„Musím do sklepa,“ vyhrkla, ani nevěděla jak.

„Milá paní, obávám se, že...“

„Strážníku, hlídejte mě, že vám tam nic neseberu ani nezničím, ale musím to vidět! Já už tu nejistotu dál nesnesu! Mám bratrance ráda, pochopte, ničím mě, že se namočil do nějakého pokoutního svinstva a já ani netuším, o co jde, vůbec nic! A teď ještě přijde čertvíkdo a začne je tu podřezávat, prosím vás, udělejte to pro mě, já už vážně dál nemůžu, zapřísahám vás!“

Strážce práva rezignovaně vydechl. „Hej, ty, Rysulde!“ křikl na jednoho ze svých druhů pobíhajícího opodál. „Pojď sem, stejně tu děláš starou belu. Vezmeš tuhle bláznivou babu dolů a nespustíš z ní oči, jinak si mě nepřej. A neboj se, dlouho si tam nepobudete. Hádám, že vyletí hned, jak tam strčí špičku nosu...“

V chodbě o patro níž, za dalšími dveřmi roztříštěnými napadrt', to páchlo tak příšerně, že nechybělo mnoho a naplnila by hlídačovo proroctví ještě dřív, než se on sám nadál. Jo, kdyby už těm blábolům o černé magii věřila, tohle je přesně místo, kde by takové pokoutní pokustóny očekávala – tady už jen chybí strašidelné chlívky plné zmrzačených oblud, nějakých hodně divných a děsivých, zelených s jedním okem nebo tak něco... Může se jeden divit, že kdo sem vlez, třeba jenom úplně náhodou, pustí se hned zatepla do šíření fám? Vždyť tomu se snad ani nedá...

Zmrzačené obludy? Kreid to zatrat'!

Jako ve snách se vrhla k levé stěně, k místu, kde žulová zeď přecházela v obdélník průhledného kamene, a zděšeně vydechla. Zelená kůže, jediné krhavé oko pokryté sítí popraskaných žilek a vytřeštěné přímo na ni v němé prosbě, kterou docela určitě nebyla schopna splnit, spousta hlubokých děr po celém těle, ran pokrytých zvláštním fialovým šlemem... Vlastně ne, tohle nemohly být rány. Nevypadaly jako vyřezané, vyrvané, dokonce ani vyžrané hnílobou – spíš jako by se ten tvor prostě *rozpouštěl*... široká kaluž na podlaze, zbarvená úplně tím samým nestvůrným šarlatem, dávala tušit, jak přesný její odhad mohl být.

Prohlédla několik dalších cel, nikde ji však veselejší pohled nečekal. Jen málokterý z cizáků se ještě udržel, byť vratce a s vypětím, na nohou – většina se jich už jen povalovala uprostřed fialové břečky, lapala po vzduchu a ze skomírajících těl – pahýlů končetin, otevřených útrob, tváří znetvořených rozpadem – vydatně přidávala další porce do svých tekutých hrobů.

„Co je to s nimi?“ Na víc se v prvním okamžiku nezmohla.

„Končí,“ pípl Osiman, jako by to mělo vysvětlovat – a omlouvat – úplně všechno.

„Všichni končí, když...“

„Tak všichni, jo?!“ Skočila po něm a jedinou ranou pěstí ho srazila na zašpiněnou zem. Tohle už bylo mnohem víc než jen zášť k němu, něco daleko míň osobního – anebo možná naopak mnohem osobnějšího? Nevěděla a netušila ani, odkud se tak najednou vzala vlna soucitu s těmi uvnitř, ale bylo to tu a ona nebyla zvyklá s podobnými věcmi bojovat.

„Dobročinný spolek, jo?! Péče o spodinu, kterou odmítají i svaté sestry?! Co to tu s nimi děláte?! Mluv, ty parchante, nebo ti provedu něco ještě horšího, než se děje jim!“

„Já... my... nechtěli jsme nic zlého, přísahám...“ Osiman si ohmatal přeražený, krví olepený nos a zasykl bolestí. „Tohle mělo být osvobození, ne smrt... Vy ani nemáte ponětí, že... Ehm, strimety máte ráda, ne? Já taky, i když si asi myslíte něco jiného. Jsou krásní a jsou...“

„Nežvaň. Strimety si vůbec neber do huby, nesaháš žádnému ani po břicho, a odpovídej, na co se tě ptám, než dostaneš další. A tentokrát už si klouby šetřit nebudu...“

„Dobrá, dobrá...“ Bývalý pacholek se rozvzlykal, hlasitě a zcela neskrývaně, a otočil tvář ke vchodu. Strážník se chvíli bavil, trochu křečovitě se usmíval, pak už ale jen usedl na schod a začal si znuděnými pohyby čistit meč; podobných, i působivějších scén musel u hlídky vidět na tucty. „Pojďte kousek dál, prosím. Ať máme klid. Bude to dost obtížné i pro vás, nerad bych, aby se to ještě dostalo někam ven...“

X

Rengský tábor měl i dnes brány dokořán, postavy všech možných barev a tvarů křižovaly sem a tam po vnitřním nádvoří i mimo ně. Varkangar se zastavil několik desítek sáhů od zdi a naposledy si příslušným kouzlem ověřil tu bláznivou pravdu. Možná to udělají i jiní vyslanci Pilíře, když se tu objeví, možná vyloví z paměti nebo z knih polozapomenuté zaklínadlo, které mnozí z nich nejspíš ještě v životě nepoužili, možná, pokud aspoň vytuší, že by tu pro něj mohla být práce. Jenže koho z nich hned napadne, že zrovna tady, v tuctovém doupěti tuctových nepřátel na tuctovém světě, může být všechno úplně jinak, než se na první pohled zdá?

„Copak, chlapče, nemůžeš se dočkat?“ Předsunutá bašta dotěrnosti dnes vypadala úplně jinak než včera, patřila k úplně jiné rase, i hlas měla odlišný, ale co na tom? Je to úplně stejná veš jako ten, co ho provázel při první návštěvě. A podle toho i skončí. „Jdi se ještě projít nebo udělat něco doma, vrať se tak za dvě, za tři hodinky, ano? Začneme hned, jak...“

Úsměv, pořád ten protivný podbízivý úsměv. Nezmizel ani když roztočený bojový kotouč projel krkem a v jediném čistém řezu oddělil hlavu od trupu – v první chvíli Alkance polil strach, že snad neutichnou ani ta pitomá slova, že bezdechá ústa budou i v prachu cesty dál chrlít ódy na Varkangarovu chrabrost a přátelství s Rengy a všeobjímající lásku všech se všemi... Ale ne. Chlapík docela obyčejně skápl – takže se *to* dá porazit, ať už tu jde o cokoli.

A pokud se nad *tím* dá zvítězit, on zvítězí.

Jestli tu někde jsi, melganionský špehu, ať už se jmenuješ, jak chceš, jestli tu někde číháš ve křoví a trpělivě čekáš na usvědčující důkaz proti Varkangarovi Trhači střev, tak teď se dobře dívej. Anebo víš co? Radši se nedívej vůbec a rovnou to zabal. Tohle představení jsem nachystal pro úplně jiné oči, než jsou ty tvoje, nezískáš tu vůbec nic, co by ti mohlo pomoci. Spíš právě naopak...

Zamračil se, oťel z rukojeti kotouče poslední zbytky prachu – a pak, jediným krátkým mávnutím paže, zrušil maskovací kouzlo.

Snad ani vtělení samotného Kreida nemohlo v táboře těch stvůr způsobit větší pozdvižení. Seběhly se jako mury ke světlu, sotva prošel branou a zůstal stát na prvním volném prostranství, pestrobarevné figurky, které dost možná vůbec za nic nemohly, ale teď zkrátka budou muset trpět, jinak se tahle šaškárna z místa nepohne – a když, tak určitě ne směrem, jaký by vyhovoval jemu. Slyšel jejich švitoření, změť tolika hlasů, až se obsah ztrácel, přesto nebylo obtížné rozumět jednotlivým slovům, natolik byla předvídatelná. Podívejte, Varkangar! No vážně, je to on! Varkangare, ty jsi na nás nezapomněl? Jak se vede, ty stará vojno? To je skvělé, že jsi tu, všechno bude daleko jednodušší, zůstaneš tu s námi chvíli, vid'? Potřebujeme, abys nám pomohl. No tak, když už jsi mezi námi...

Pak přišla jiná slova, to když se první vlna Rengů střetla s jeho plamennými výboji a změnila se v koláč popela na udusané hlíně. Při Kreidovi, co to dělá?! On zešílel, Varkangar se zbláznil! Nebo ho očarovali, tohle nemůže být on! Utíkejte, než nás pobije všechny! A doběhněte pro Prayna, toho určitě jen tak neupálí, honem! To je tragédie, zrovna Varkangar... Tak dělejte, hněte sebou!

Nevšimal si jich ani jejich zmatených výkřiků, od téhle chvíle pro něj neznamenal o moc víc než bzúčení hmyzu v lesních houštinách cestou sem. Vrhá další a další rány do skupinek i do budov za nimi, Kreid mi odpusť, jestli to odnese některé z těch domorodých mlád'at, co padla tomuhle svinskému plánu do tenat, ale jestli si je zavolali až za dvě hodiny, ještě by tu nikdo z nich zaclánět neměl. Tak dneska už nezačnete, drobcí. Už žádné hry na mír a lásku s vnitřnostmi prolezlými zradou, už žádné přeškolení na vojáky čistoty, která poslouží tě nejhorsí špině. Než dorazí první z vás, nezůstane tu nic než spáleniště bez jediné památky na to, kdo a proč sem strkal svoje smradlavé pracky. Jděte domů, zorejte pole, nakrmte zvířata, to je to nejlepší, co může každý vidlák se svým životem udělat. A těžko se při tom stane nechtěným poskokem zla.

Odněkud se vynořil Prayn, něco halekal skrz opeřený ksicht, mával pažemi jako o život – bylo fajn, že jich měl šest, když mu na nich brky vzplály, na všech naráz, když s nimi zběsile švihal do všech stran v marné snaze oheň uhasit, vypadal vskutku impozantně, jako hořící strom na barbarských svátcích slunovratu. Aspoň dokud se plameny nerozšířily po celém těle a neproměnily ho v další spečený uhlík mezi ostatními, i s tím peřím.

Tak, a teď náčelnickou věž. Sám nevěděl proč, ale měl chuť vychutnat si ji hezky zblízka, bořit ji kousek po kousku, dívat se, jak se pomaličku ztrácí ze světa – a nakonec, čím větší způsobí poprask, tím víc má šanci, že...

„Dost!“

Myga Tamp se zjevil přímo před ním, s širokými rameny, velikýma očima, nečitelným výrazem, všechno přesně jak má být, takový, jak si ho pamatoval z Limpty. Tak, co přijde dál? Staré známé řeči? Anebo úplně nové, tak jako u ostatních kolem? Co na tom záleží, ani jedno už tě nezachrání...

„Dost!“ zopakoval renský náčelník o něco tišeji, ale důrazněji. „Zakleli tě, Varkangare. A já už vím i kdo. Pomůžeme ti...“

„Uhni, červe, nebudu se s tebou bavit. Ani s nikým jiným tady...“

„Varkangare, buď mě vyslechněš, nebo tě budu muset zabít. Přiznám se, že bych to vážně nerad. Ale když jsi tenkrát na Limptě řekl, že napodruhé už nás možná neušetříš, vzal jsem to na vědomí. A připravil jsem se nešetřit tebe...“

„Hezký projev. Nachystali jste si ho poctivě, jen co je pravda. Sám už bych si tak výborně nevybavil, co jsem kde plácl...“ Alkanec se naposledy zasmál, pak mu obličej v jediné vteřině ztvrdl, oči se zúžily a zabodly se přímo do těch Mygových – s naprosto jednoznačnou zprávou. Tak, aby jeho protějšek okamžitě přečetl, co všechno už o něm ví.

Přečetl. Pochopil. A vykřikl zděšením.

Jeho zoufalství přerušila až hrana alkanského kotouče, když mu projela hrdlem, zničila hlasivky a pak i to ostatní, co ho spojovalo se životem...

X

„Vážně... tihle všichni... jsou...?“ Klimera se opřela o zeď, ještě jednou přelétla nepřítomnými očima klece s pomalu umírajícími chudáky, zalapala po dechu – i tenhle odporný podzemní vzduch nasáklý prachem a smradem se najednou zdál něčím, co zoufale potřebovala. Okamžitě a v co největším množství. Osiman beze slova přikývl.

Veškerá nenávisť k němu se vytratila – nebo, přesněji řečeno, stáhla se někam do pozadí, tváří v tvář tomu, co právě odhalil, se styděla dál upozorňovat na svoje malicherné zájmy.

Nedělá si z ní nakonec to vyžle dobrý den? Nekrmí ji báchorkami, aby se vyhnulo jejímu hněvu a trestu? Podobné by mu to bylo... Jenže tahle báchorka vysvětluje tolik věcí a podporuje ji tolik důkazů, že prostě nejde na ni jen tak plivnout a zadupat ji pod zem. Musí uvažovat o tom, že ji vezme vážně, i když to bude ještě tisíckrát složitější. I když v jejím

světlo dostane Bratrstvo Fialové koruny úplně novou tvář, ať se jí to líbí nebo ne, a to bude ještě to nejmenší, co se v jejím životě obrátí naruby.

„On to zjistil taky,“ zašeptala jako ve snách. „Musel to zjistit... možná sám a možná mu to řekli, ale určitě už to ví...“

„Myslíte Ufalyra, paní?“

„Koho jiného, hlupáku? Určitě mu to odvyprávěl tamten, co se teď válí rozsekaný u dveří. A ty musíš být zatracený blázen, když spoléháš, že neprovedu to samé s tebou...“

„Ehm, pojd'me nahoru, paní.“ Osiman zbledl, nebo už se to jí samé kalí zrak? „Čerstvé povětrí vám udělá dobře.“

„Máš pravdu... Strážníku, myslím, že nás můžete odvést...“

Pomaloučku stoupali po schodech k východu, co krok, to centový balvan, co krok, to přiblížení k dennímu světlu, obyčejnému životu, všedním starostem, přiblížení a oddálení zároveň. Jak se teď vůbec může jenom tak vrátit na statek, starat se o mazlíky, hlídat pasáky, šidit zákazníky a tvářit se, že je všechno jako dřív? Že nevnímá ty netušené možnosti a kolosální hrozby, co číhají všude kolem, skryté v nejběžnějších věcech a čekající na svůj den, který se dost možná kvapem blíží...?

„Třeba nic nevnímají,“ uklouzlo jí, ani nevěděla jak. „Třeba jsou, prostě jenom, no...“ Pak jí slova došla.

„Ano, paní. Třeba je to tak,“ přisvědčil Osiman tónem, jenž se ani příliš nesnažil zakrývat lež. „Já o nich zase až tolik nevím...“

Lhostejně se vykolébala na slunce, už ji nezajímala ani mrtvola, ani muži z hlídky, vyměňující si za jejími zády výsměšné pohledy, ani čumilové, ani město a nic, kvůli čemu sem přijela – při Kreidovi Všemohoucím, kéž by se nemusela vracet, špinit svůj domov, svoje útočiště, touhle mizernou náladou! Kéž by ji ještě něco odtáhlo stranou, aspoň na chvíli, než si celou tu šílenost srovná v hlavě...

„Paní Klimera Elym Nelaf?“

Trhla sebou, pak se pomalu otočila. Ten muž byl oblečený v civilu, postavu měl příliš útlou, než aby to mohl být strážník, oči až moc příčetné, než aby mohl patřit k Bratrstvu, a výraz tváře příliš přívětivý, než aby to byl kupec, co si přichází pro mazlíky. „Jo, to jsem já,“ odpověděla, zcela upřímně zaujatá.

„Jsem rád, že vás vidím.“ Neznámý se uklonil, gesto, jakému by se u všech ostatních vysmála, vyznělo v jeho podání tak přirozeně, až to bralo dech – anebo za to opravdu mohlo jen její současné rozpoložení? „Vím, že to bude znít lacině, hloupě a pateticky, ale... no, zkrátka musíte jít se mnou. Potřebujeme vás, jenom vy nám dokážete pomoci...“

X

Slllyghaampfen upřel zrak do veliké pozorovací koule ve středu komnaty, na výjev, jemuž právě dominovala postavička s rudou kůží a spousta ostře zářících a rámusících věcí okolo ní. Potřásl hlavou a zaklapal zobákem – což vyjadřovalo asi tolik jako výsměšný úšklebek u tvorů obdařených ústy a rty.

Snad by bylo lepší, kdyby ses neobjevil jako první, drahý příteli. Leccos by mohlo jít daleko rychleji a snáz. Byl bych ale pořádný hlupák, nachystat někomu jako ty past a neočekávat, že dorazíš dřív než tví tupí kumpáni a pokusíš se mi udělat čáru přes rozpočet. Jsem na tebe připravený, vím, že tentokrát nemáš naději vyhrát, tak proč se trochu nepobavit? Proč se nepokochat klenotem tak fascinujícím, jako jsi ty? I když zůstane do posledního okamžiku skrytý v nedobytné nepřátelské šperkownicy...

Slyšel jsem o nich mnohokrát – o mocných mužích, kteří se rozhodli svobodně nakládat s vlastními životy i s životy miliónů nehodných červů. Slyšel jsem, jak se tihle muži okázale vysmívali říši, její těžkopádnosti, lhostejnosti. Tomu, jak si svazuje ruce vlastním

zkostnatělým aparátem. Ano, byli to chytrí vůdci a měli velkolepé plány, jen jediné zásadní chybě se nevyhnuli. Nepočítali s tebou.

A ty ses jim vynořoval za zády, vylézal z míst, odkud tě nečekali, protože právě tam by se žádný říšský poskok nikdy neobjevil, a srážel jsi je do prachu. Rozkopával jsi základy jejich impérií, aniž s tím něco zmohli, aspoň ne včas. A když ses pak vrátil domů k páníčkům, ti si přivlastnili všechny tvoje zásluhy a tobě leckdy nehodili ani voňavou kost, určitě netušili, jak velkou službu ti prokazují. Že tím, jak z tebe nedělají hrdinu, zářivou ikonu pro lid, ti dovolují navždy zůstat stínem schopným proniknout kamkoli. Jen se svými zákeřnými zbraněmi a fanatickou oddaností tomu, co ty sám považuješ za dobro.

Já stejnou chybu neudělám. Nepodcením Varkangara Trhače střev. Když už se mi nepovedlo sevřít ho do kleští dřív, než si něčeho všimne, aspoň jsem ho přinutil napochodovat na kolbiště cestou, kterou jsem vybral sám.

Že mi bič na tvůj hřbet upletli tví vlastní soukmenovci z vládního světa, to tě určitě zase tak moc nepřekvapí. Jenže tentokrát jsi nebyl jejich cílem, tihle o tobě nic nevěděli, neznali tě a ani znát nemohli. Když se před staletími zjistilo, že lid FASTERUKLU má zvláštní dar tvořit silou myšlenek živé tvory – ne pouhé fantomy na hraní, ale skutečné bytosti schopné dýchat, vnímat, prožívat – udělala říše přesně to, co v podobných případech dělává dodnes. Rozjela přátelský, nenásilný nátlak, díky němuž domorodci nejenže přestávali svých schopností ochotně a rádi využívat, ale ještě přitom cítili hrdost – a pak, když během pouhých několika pokolení vzpomínky úplně vymizely, snad jen tu a tam přežily jako báchorka pro pár bláznů, objevili se vyslanci melganionských tajných služeb, odvedli si hrstku vyvolených, seznámili je s pravdou a vyškolili, rozvinuli jejich přirozené nadání na nejvyšší možnou míru. Další skrytá zbraň proti nepřítelům Thermadonu byla na světě.

Jenže zbraně, přinejmenším zbraně rozhodující převahy, zastarávají snad ještě rychleji než ti, kdo je objevují a užívají. Brzy se objevily nové cesty k tomu, co dovedli FASTERUKLANÉ, cesty rychlejší nebo snazší nebo levnější nebo tohle všechno dohromady, a skrytí hybatele nakonec svůj někdejší trumf opustili. Stejně tiše a lehkovážně jako předtím jejich oběti. A že tím možná jednoho dne své vlastní pečlivě vybroušené ostří předají právě těm, koho nejvíc nenávidí, to už je pramálo zajímavé.

No a potom už jen stačilo stát za zády tobě, tak, abys mě nemohl spatřit ani s nejlepšími kouzly, jaká ti světili, a čekat. Čekat, až uděláš to, co všechny silné osobnosti před tebou – začneš vnímat pouta na vlastních rukou, tupost vlastních zbraní, krátkozrakost rozkazů, a dělat si aspoň občas věci po svém.

Když ses poprvé spolčil s Rengy, abys zachránil mnoho národů před rozvratem, nechtyli tě, nikdo tě při tom neviděl, jen já. A jestli tě náhodou viděli, měli až příliš mnoho starostí, než aby se tím zabývali. Anebo nad tím drobným škobrtnutím prostě mávli rukou, odpustili ti ho vzhledem ke tvým zásluhám a dobrým vyhlídkám. A pokud jde o mě, tehdy jsem se tě ještě obávat nemusel. Nebyl jsem víc než pokojný, práva dbalý mág, snad jenom maličko zvědavější, než se sluší, ale kdo by se nad tím pozastavoval?

Dnes po tvé hlavě prahneme stejnou měrou já i tví představení. A společně ji také dostaneme.

V Pilíři Věků už ti dávno nikdo neodpustí, můj drahý alkanský paladine. Až příliš mnoho hrdých mužů jsi pokořil, až příliš mnoho vůdců zahanbil, až příliš mnoho jich odhalil jako slabochy, břidily, zbabělce, nepružné zkostnatělé šašky. Nadělal sis ve vlastních řadách víc nepřátel než kdo jiný, kdo kdy bojoval v říšských službách, ani tvé válečnické kvality už tě dlouho nevydrží chránit. Oživme nyní tu starou záležitost z Limpty a zlomí ti vaz, ať už to tady mezi námi dvěma dopadne jakkoli. Co na tom, že tu místo pravých aktérů stojí jen banda laciných replik? Věrné jsou dost, koho by vůbec napadlo, že to nejsou originály?

A upřímně řečeno, i kdyby to někoho čirou náhodou napadlo, kdo by na to dbal, pokud pomůžou zakroutit krkem tobě?

Rudoch uprostřed výjevu v kouli stupňoval nezřízenou destrukci do stále působivějších rozměrů. Odmetal z cesty hrozbu – nebo si to podle všeho myslel – a pak, uprostřed rachotu praskajících budov a řevu smažících se těl, začal sám cosi vykřikovat. Cosi mnohem složitějšího než pouhé skřeky provázející boj, cosi, co mělo adresáta, i když o něm ten muž nevěděl ještě vůbec nic. Sllyyghaampfen měl na kratičkou chvíli pocit, jako by se ty drobné pichlavé oči střetávaly s jeho vlastníma, jako by ho Varkangar přes propast dalek viděl nebo už dokonce stál zde a chystal další blesk přímo na něj...

Ovšem. Nejsi tak hloupý, abys věřil, že pomlácením jedné bandy falešných Rengů získáš víc než chvílku odkladu. Přišel jsi, abys vylákal k boji mě, kvůli tomu jsi předvedl to okázalé představení, nejdřív tam dole ve městě a teď tady. No dobrá. Uznávám, že si zasloužíš odměnu. A já si v tuhle chvíli mohu dovolit ti ji nabídnout.

Sllyyghaampfenovy hustě opeřené paže vylétly vzhůru, několikrát mávly vzduchem, jako by se chtěl vznést, a v další vteřině se místnost okolo něj rozplynula...

X

Když se ta... věc začala zhmotňovat před troskami náčelnické věže, všichni Rengové, kteří ještě měli dost kuráže se motat kolem, vyrazili na panický útěk. Docela určitě ji považovali za další z jeho kouzel, tečku za vším, co jim dnešního dne přichystal. Příchozí sám se pomalu vynořoval z okázalé rachotícího a zářícího oblaku, snad z pouhé nabubřelosti, nebo aby nakonec nebyl považován jen za dalšího ze svých hloupých sluhů. Co se Varkangara týkalo, rozhodně by ho za Renga nepokládal – kreaturu téměř dvakrát vyšší než on, bez oděvu a bez zjevného vybavení, by tipoval spíš na zvíře pro cesty vzduchem. Teprve když si všiml krátké suknice skryté pod kaskádami tyrkysového peří a pochopil, že horní končetiny nejsou křídla roztažená k letu, ale paže zdvižené k zaklínání, uvědomil si svůj omyl. Zase na falešné stopě, pokolikáté už?

Dost! Pryč se všemi maskami, s celou tou velehorou lži! Přišel čas, aby se každý ukázal tím, čím je, a hezky se předvedl ostatním v pravém světle.

„Chtěl jsi mě vytáhnout z hnízda, válečníku? Tak tady mě máš. V plné kráse.“ Slova se rodila přímo ze vzduchu, nepochybně magickou cestou – tři čtvrti sáhu dlouhý špičatý zoban by stěží dokázal vyloudit něco víc než klapot a skřipění.

„Že je tě ale kus,“ pokýval Alkanec uznale hlavou. „Tohle sám nesním ani za týden... Asi pozvu pár krajanů, ať si mě konečně začnou cenit...“

„Nech toho, drahý Varkangare. Nezesměšňuj se.“ Ze způsobu, jakým opeřelec vyslovil jeho jméno, až zamrazilo v zádech. „A jestli si myslíš, že si začneš hrát na hlupáka a blufovat, ušetři si čas. Já jsem se nechystal takovou dobu na boj s nějakým alkanským křupanem nebo s říšským vojákem. Chystal jsem se na tebe. Jen se podívej tady na to všechno kolem - zdám se ti snad jako někdo, kdo tě podceňuje?“

„Jestli je to celé jenom kvůli mně, tak ses teda vytáhnul...“

„Hmm, máš pravdu. Sám ještě netuším, kde všude nakonec usadím své věrné.“ I když se to zdálo nemožné, zobák jako by se na okamžik roztáhl do jízlivého úsměvu. „A nějakou tu partu umělých Rengů taky využiju, ale tihle jsou opravdu jen a jen tví. Pomlat' si je, jestli ti to udělá dobře, však se brzy objeví nový Myga Tamp, tady nebo někde jinde... Tohle potěšení si před popravou zasloužíš.“

„Od popravování jsme tady my, ptáčku.“ Varkangar mimoděk napodobil pažemi Sllyyghaampfenovy pohyby a vypustil omračující výboj. Hospůdky už čekají, skončujme to. Není důvod se zdržovat s touhle nulou, je to jen další uchvástaný červík v řadě, snad se smyslem pro styl, ale nic víc. Pro začátek oškubeme brka, trochu podusíme, no a až se vymáčkne, jestli někde ve skrytu nečihají jeho komplici, půjde ke všem čertům. Co s ním taky

jiného? Odvést ho před soud nemůžu, zatleskat mu a nechat ho jít taky ne a koneckonců není ani důvod, aby...

Málem upadl, když se mu jeho vlastní kouzlo vrátilo nazpátek, udeřilo do štítu, ještě posílené o pár dalších složek. Pak se přihnala další vlna, cosi úplně neznámého, ale přinejmenším stejně silného – to už se zapotácel a zcela bez zábran se zhroutil do prachu.

„Ach, dobrý Kreide...“ Opeřenec zakřepčil, jako by už začínal s triumfálním tancem na hrobě svého soka. „Postrach všeho zla po Thermadonské říši, ale rozum se mu valí pomalu jako stará bachyně... Co si myslíš, že děláš? Už to konečně pochop, mě neodfoukneš z cesty s jednou rukou za pasem. Nenechám si od tebe věšet brouky na zobák a potom jen tak zabít, až to nebudu čekat. Já jsem připravený, Varkangare, ty ne. Kde je teď ta tvoje říše, co? Vědět, co se tu právě děje, pomohli by spíš mně než tobě. Jsi na to sám, příteli, sám a zaskočený, v takovém postavení nezmůže nikdo nic. Ani hrdina jako ty.“

Měl chuť zařvat něco v odpověď, a zarazil se dřív, než se stačil nadechnout. Ne, nebude plýtvat silami, jen aby tu kreaturu rozesmával. Každé špetky pozornosti bude zapotřebí, na to, co až příliš viditelně visí ve vzduchu.

„Ale i tak mám před tebou respekt, Varkangare. A pořád se tě bojím. Víím, že bys dokázal využít každou skulinku, každý střípek šance, který bych ti nabídl. Proto ti žádnou nenabídnu. Sbohem.“

Jako by mu na hřbet dopadl dvoucentový balvan, jako by si ho sám ďábel strčil do tlamy a začal pomalu skousávat. Rozkřičel se bolestí i hněvem, nikdy to neuměl pořádně odlišit, zatímco mu neviditelní běsové rvali maso z těla, drtili vnitřnosti, lámali každou kost zvlášť a všechny se stejnou pečlivostí. Kdepak, nebudeš to mít tak snadné! Možná jiné vyslance bys dostal, ty nanicovaté podlézavé baby, ale Varkangar Trhač střev se nenarodil a nepobil v říšských službách i mimo ně tolik grázlů, jen aby nakonec chciplnul někde v lese na buranském světě, co vypadá jako hrouda zkaženého tvarohu! Krev ke kamení, kamení ke krvi!

Rozpoutané peklo okolo něj dál běsnilo, teď už mu ale dokázal vzdorovat. Rozdrcenými údy se ven drala ochočená magie, posilovala ochranu a zároveň vyrážela do útoku, děsivého protiúderu vším, co mu Melganion i Alkan daly do rukou. Kdepak, neznáš mě ani takhle málo, ty ukdákaná slepice! Můžeš znát moc Pilíře Věků, bezohlednou sílu Alkanců, ale já jsem víc než jen tohle! Jsem tvor rozkročený mezi světy, co ho potřebují a přitom nenávidí stejně upřímně jako on je, jsem ten, kdo přebrodil bažiny tak rozlehlé, až se mu nadosmrtní zhnusilo všechno zlo, a většina té špíny byla v něm, ne okolo něj... Nic z tohohle jsi nemohl poznat, musel bys žít můj život, den za dnem, rok za rokem – ale ty už si nedožiješ ani ten svůj...

A najednou bylo ticho, věci tak prosté jako šum lesa a pach napůl spáleného rengského tábora se vrátily nazpátek. A on by stále tu, žil a když si rychlým zaklínadlem uzdravil aspoň nejhorší zranění, dokonce se ani necítil úplně poražený. Pomalu se nadzdvihl v kaluži rudé jako jeho vlastní kůže, aby se podíval, jak dopadl ten druhý...

Sllyyghaampfen seděl na zemi, hlasitě oddychoval, peří po celém těle zpola vytrhané a spálené, ovšem daleko víc než samotná kouzla ho zjevně zasáhlo překvapení, že tenhle střet ještě nevyhrál. No dobře, ptáčku. Vážně nemám chuť tady zdechnout, takže to uzavřeme, než se zase sebereš. Tvoje kumpány, jestli nějaké máš, si najdu později a jinak. Až si vytvořím důstojnější zázemí...

Hvízdnutí kdesi za pobořenou zdí mu projelo zmučenými svaly jako katovo železo. Nejdřív měl za to, že se jen ozvala nějaká další rengská napodobenina, jeho protějšek, ovšem na tak prosté vysvětlení až podezřele pookřál.

„Možná jsem tvůj kořínek přece jen podcenil, Varkangare.“ Zoban zaklapal natolik zuřivě, že slova samotná Alkanec spíš jen vytušil. Srdce v rudé hrudi se rozbušilo strachem o život,

žaludek kousek pod ním začal vypovídat službu. „Ale nevádí, počítal jsem i s tím. A tady mi právě přichází posila...“

X

„Je to pitomost. Dokonalá hovadina.“ Klimera se stále ještě pokoušela přesvědčit aspoň sama sebe, její vnitřní odpor však slábl každým okamžikem. Copak dnešní den neposlal k čertu už dost věcí, o kterých věřila, že v nich má jasno? A tenhle chlap – přenesl je všechny tři deset mil za město a ani se přitom neunavil, musí to být někdo, kdo umí v magii chodit, no, určitě líp než Lispat a jemu podobní. Copak by mařil čas s obyčejnou farmářkou, kdyby to nebylo důležité?

Ať je Kreid zatratí, proč jí celá ta banda musí lézt do života? Zrovna teď, když se kšefty začínají opravdu dařit, měla by být doma, dohlížet na mazlíky a ne...

„Říkám pravdu a hned vám to dokážu, má paní.“ Mág kývl hlavou doleva, ve směru, kde mezi stromy začínal prosvítat jas lesní mýtiny. „Najdete tu všechny, o nichž jsem mluvil. Mohli jsme se přesunout přímo k nim, ale předpokládal jsem, že budete potřebovat chvíli, abyste si to celé srovnala v hlavě.“

„No to jste vážně hodní, že dopřejete člověku pár minut v lese, než ho protáhnete dalším mlýnem na maso.“ Hlasitě vydechla, tuhle chvíli opravdu potřebovala. „Ufalyr... Přišel mi trochu divný, to jo. Ty jeho řeči a taky jak umí bojovat, ale lidi z města jsou všelijací, mají čas na spousty nesmyslů... Nikdy bych neřekla, že...“

„... je to říšský špeh, přímo z vládního světa. Ale taková je pravda. Vyslali ho sem zabít ty, koho říše nenávidí. Vaše miláčky například...“

„Cože?! Tak na to ať ani nemyslí! Uškrtím ho na oprati, i kdyby se rval jak satanáš! Co mu vlastně provedli?!“

„Nic, jistěže nic, hmm, jenže... No dobrá, snad vám mohu prozradit i tohle. Strimeti sem nebyli zavlečeni...“

„Děláte si blázny?“

„Vůbec ne. Vytvořili je naši vlastní lidé, stejně jako ty hrůzy, co dnes živoří po fatafamských sklepech. Jenže tohle dílo pochází z časů, kdy tvořit uměl ještě každý z nás, a jak tvořit! Než jsme na své nadání zapomněli, než nás Thermadon přinutil zapomenout!“

Ještě včera by se mu za takovéhle řeči vysmála, poslala ho na slámu do stodoly, ať se tam vychrápe z opice. Jenže včera není dnes. Dnes si přála už jen jedno – ať se ta lavina šokujících zpráv konečně zastaví, ať zmizí nebo se vstřebají. Ať se, probůh, všechny rozházené střepy vrátí do tvaru, jaký zná. Nebo jaký se aspoň může naučit znát.

Cítila, jak v ní zášť k tomu cizákovi Ufalyrovi – jestli se vůbec jmenuje Ufalyr – nezadržitelně vzrůstá.

„Bylo jich víc, zvířat, která naši předci přivedli na svět,“ pokračoval čaroděj, jako by tušil, že železko ještě potřebuje maličko opracovat. „Některá pro užitek, jiná pro radost, všechna byla překrásná – a všechna jsme si vybili, když nás Thermadon přesvědčil, že pácháme hřích. Že jen Kreid Všemohoucí má právo povolávat k životu. Zůstali nám jen strimeti...“

„Nech už toho žvanění!“ štěkla, pěsti zaťaté, žíly naběhlé k prasknutí jako poutací lana splašeného hřebce. „A ukaž mi cestu!“

Vlastně jí nikdo směr ukazovat ani nemusel, v tom okamžiku ho byla připravená najít i poslepu – a když místo, kde už tušila paseku, vzplálo oslepujícím jasem a svět se změnil v černo-bíle pruhovanou síť, pochopila, že je u cíle. Jako uhranutá kráčela vpřed, mžitky jí před očima na okamžik zbělaly, když les zůstal za zády, vzápětí zase ztmavly a do cesty jí vstoupilo cosi, co připomínalo pevnostní val. Pak se ten šílený běs konečně ztlumil. Promnula si oči, počkala, až se jí zrak vrátí aspoň natolik, aby rozeznala ochrannou zeď, otevřenou bránu a v ní svého průvodce, a vyrazila dál.

Vnitřek té divné citadely byl plný cizinců stejně ujetých jako samo sídlo. S jekotem pobíhali mezi troskami věží a paláců, vráželi jeden do druhého, utíkali do hvozdů a hned se zase vraceli, snad aby zachraňovali, co se ještě dá, samotný původce ohňostroje ale musel být někde dál. Ještě chvíli se se svými společníky prodírala sutinami, než konečně spatřila, co spatřit chtěla.

Oba vypadali dost cizokrajně. Oba měli okolo paží a ramen halo doznívajících bojových kouzel. A na obou bylo dost jasně znát, že jim magie toho druhého jaksepatří natrhla řiť.
„Který?“ zavrčela jen.

„Ten červený. Ufalyra si mimochodem vymyslel, ve skutečnosti se jmenuje Varkangar.“ To jméno bylo vysloveno až příliš ledabyle, než aby v tom nebyl nějaký skrytý úmysl, prozatím však neměla chuť se tím zabývat.

„Páni, Varkangar?“ Osiman měl zjevně na věc docela jiný názor. „Není to ten, co ho tu všude vychvalují?“

„Ano, přesně ten,“ kývl čaroděj. „A takhle jim přízeň oplácí...“

„Kdo je ten druhý?“ utřela neplodný a zdržující rozhovor v samém zárodku.

„Můj pán. Mistr a učitel, rád by vrátil FASTERUKLANŮM jejich slávu, znovu je naučil používat vlastní vůli a sílu. Chce je vidět rozkvést, moudře obohacovat náš svět, jak jim bylo určeno. Za to jej Thermadonská říše odsoudila k smrti a jeho dílo ke zničení...“

Jako v odpověď se rudý netvor pomalu zdvihl ze země, chvíli se nejistě potácel na vratkých nohou, pak napřáhl dlaně – a tentokrát už zcela bez zakolísání vypustil další příval zabijáckého kouzla. Nebohý opeřenec zavřekl, odkulil se o tři sáhy dál a zůstal ležet na zádech, ztěžka sípějící, zahalený v oblaku kouře ze škvříčích se brků.

„Ty...!“ Užuž měla chuť vyrazit, rozběhnout se a... a co vlastně? Tlouct ho, nadávat mu, plivat na něj – a nechat se odpravit taky?

„No a co vlastně chcete po mně?“ Připadala si jako úplný pitomec. Osimane, ty spratku, opovaž se teď smát, jinak to schytáš, že se budeš divit, na tebe ještě stačím! „Neumím bojovat, neumím čarovat... Leda tak nějaké to zařikání proti mouchám a červům, jinak nic...“

„Neumíte, protože vás zatím nikdo neučil. Netušíte ale, kolik se toho ve vás skrývá... Prozatím stačí, když se spojíte s mým pánem, přímo tady odtud, a dodáte mu sílu, aby mohl dokončit tenhle souboj. Počkejte, hned vám ukážu jak.“

Vytáhl ze záhadří nevelký předmět, cosi, co připomínalo modře zbarvené oko vsazené do zlatavého mnohostěnu, a podal jí ho. „Tady máte. Prostě se soustředte na pána, představujte si, že jste s ním jedno tělo, jedna duše – o zbytek už se postará on.“

„Krasavec to teda není... No ale to ten plešoun taky ne, žejo? A mazlíky mi nikdo mordovat nebude!“ Sevřela talisman oběma dlaněmi, přimhouřila oči. Tak, teď to schytají všichni, kdo odsoudili nevinná stvoření k bolesti. Nebo se k tomu chystají. Hezky jeden po druhém, ale první půjde ten červený bastard, ten...

„Počkejte, paní, prosím...“

Osiman. Co zase chce ten řitní fyrfl? „Kuš a hled' si svého!“

„Paní, on vám lže!“

„Já?“ Průvodce se rozesmál, jako by zaslechl dobrý vtíp, a přátelsky poklepal mladíka po rameni. „Jdi ty, kluku. Chceš snad říct, že jsme vás neučili? Našli jsme vás jako partu otrhaných tluchubů, udělali z vás průkopníky nové doby – kdybyste pořádně poslouchali a cvičili, dávno byste byli mistři a výtvoři by vám neumíraly v podzemí...“

„O tohle nejde.“

„Tak o co? Není támhleto můj pán Slllyghaampfen? Neujal se vaší hloupé rasy, nedal stvořit tohle místo? Není ten druhý ničema od vlády? V čem vám lžu?“

„Vlastně... vlastně to není tak docela lež. Spíš jen, že ta pravda jde ještě o kousek dál...“

Otočila k němu tvář, snažila se vypadat výhrůžně, navzdory strachu, navzdory zlému tušení...

Bolest na levém předloktí ji zastihla natolik nepřipravenou, až upustila magický předmět a vykřikla. Všichni se po ní otočili, pobíhající cizinci i oba zápasící sokové. Víc než tělesné utrpení i nevídaný zájem ji však vyděsilo to, co spatřila na vlastní paži: širokou trhlinu utopenou ve fialovém šlemu, ránu, která není ranou, stejnou, jaké měli ti ve sklepech, nebožáci, s nimiž pocítila tak hlubokou spřízněnost, ačkoli jí podle všech pravidel měli být ukradení jako hnůj poztrácený u cesty...

Tohle už je vážně moc!

„Odpusťte, má paní, jinak to dokázat neumím.“ Osiman pokrčil rameny, zatímco se ta odporost na její ruce hojila, zažehnána něčím, co pocházelo přímo z ní, stejně jako hnis sám. „Nejste mág, jste výtvar, stejně jako ti naši. Jenom teda mnohem lepší, samozřejmě... Yzufar Fanyl Ogrinatul byl mistr nad mistr a taky moc laskavý muž, občas tvořil děti, docela maličké novorozence pro lidi, co nemohli mít vlastní... Škoda, paní, že už není mezi námi. To by byl učitel.“

„Dobrá, když už to náš mladý přítel nakouzl, tak prosím.“ Průvodce si netrpělivě promnul špičku nosu. „Nechtěli jsme vás zatěžovat víc, než třeba, i tak je toho na vás až až... Ale myslím, že jsme získali jen další důvod, abyste nám pomohla, co říkáte?“

Rudoch uštědřil opeřenci další strašlivý úder, obrovitá postava, už takřka holá, ale stále ještě vzdorující, se znovu odporoučela k zemi, z níž se sotva stačila zdvihnout. Dost! Pryč s tím se vším! S pravdami hemžícími se kolem jako červi na mršině, se zabíjením, ať už ho začal, kdo chtěl, uzavřeme ho, tou nejrychlejší cestou, jaká je po ruce.

Znovu sevřela modro-zlaté oko, zklidnila tok myšlenek, jak jen to mýtina plná mrtvol a hlava plná zděšení dovolovaly...

„Nech toho, ty jedna královno vidlí! Co si sakra myslíš, že děláš?!“

Ten hlas ji stále podivným způsobem zasahoval, i když jí už nepodlézal, i když už nepatřil pohlednému a vzdělanému Ufalyrovi, ale zrůd z kdovíjakého cizího světa. Jako ve snách sledovala, jak se k ní rudý běs plazí v bahně vlastní krve smísené s prachem, páchnoucí, s otekou tváří a tělem pokrytým jizvami, ale stále hrdý, stále pátrající po nových cestíčkách k vítězství...

„Copak nakecali staré křupance, co?! Copak jí naslibovali?! Já ti povím, co udělají! Víš, co řekli mně?! Řekli... znič si to tu všechno, jestli chceš, udělej si před smrtí radost, jo, přesně to! Uplácají si jiné loutky na hraní, kolik jenom budou chtít, pošlou je mezi nevinné lidi a nechají je chlepat po stovkách, jedny i druhé! Dokud je tu Fasterukl, budou i nové hračky! I nová Klimera, až tu první vycucnou jako vajíčko! Tisíc nových Klimer, každé vezmou sílu a pak ji zahodí, co taky s ní, když vyrábět hračky nemůže...“

„Buď zticha, ty parchante!“ Plivla říšskému zabijákovi do tváře a poodstoupila, aby se mohla skrýt za svého průvodce. Stál tu jako hráz proti všemu zlu, stále stejně usměvavý, elegantní, s dobře šitým oblekem a příjemným hlasem schopným trylkovat pravdu i lež úplně stejně, jako dvě noty jediného souzvuku. Ochrání ji před vším, třeba i před Ufalyrem...

... před Ufalyrem, mistrem meče, ale v umění jazyka jen ubohým tovaryšem. Legračním Ufalyrem, roztomile neohrabaným ve snaze skrývat svou totožnost, zapadnout mezi domorodce, Ufalyrem, který se nikdy pořádně nenaučil lhát a klamat, snad nikdy ani nepocítil touhu se něco takového učit. I kdyby mu to mohlo zachránit krk...

Drž se, chlape!

Magický předmět v ruce nepříjemně páčil i mrazil současně, svůj úkol však splnil bez odmlouvání. Rudoch jako zázrakem vyskočil na nohy, zohavené tělo se rychle vracelo k plné síle, zatímco jeho protivník se teprve pomaličku a s neskutečnou námahou nadzdvíhoval na loktech.

„Co to děláte?“ vykřikl vedle ní mág, najednou už ani z poloviny tak uhlazeně. „Přece vám povídám, že...“

Dostal pěstí rovnou do té krásné tváře, tak tvrdě, jak by to Osiman nikdy nemohl poznat, ať už by ji naštvál jakkoli. „Někdy nestačí jenom povídat, víš?“ ušklíbla se, aniž si byla jistá, jestli jí ta nehybná hrouda masa ještě rozumí.

Ale na tom nakonec nezáleží. Teď se bude smát zase ona, aspoň chvíli. A vyslanec, který právě s vydatnou posilou její vůle vypustil poslední vlnu magie a proměnil Slllyghaampfena v další ze zčernalých škvarků povalujících se všude kolem...

X

Poslední budova, poslední připomínka věcí, které neměly na tomhle světě co dělat, se s třeskotem rozsypala na prach. Zůstalo jen dokonale hladké spáleniště, dokonce i úplně neživý popel se pomalu začínal měnit ve fialovou břechku a rychle vsakovat do půdy. Varkangar ulehčeně vydechl. Ten šupák se ani nenamáhal dát dohromady pořádné stavby, odbyl je jedinou opravdovou silou, co měl po ruce – no, tím líp. Dva, tři dny a nikdo nepozná, že se tenhle kousek země něčím lišil od jiných podobných míst kolem. Bude ještě potřeba Fasterukl trochu prolézt, navštívit aspoň pár míst, kde mají nejčilejší styk s říší, a ověřit, jestli někde po lesích nestojí další tábory nepravých Rengů. Ne všude jsou tak spolehliví donašeči jako Lispfat. A příjemných hospůdek, těch se určitě najde dost, kamkoli se vrátne...

„Tak teda nakonec díky,“ kývl hlavou, když konečně došel k čekající farmářce. „Nebudu se radši ptát, co tě nakonec přesvědčilo. Něco mi říká, že občas je to tak lepší...“

„A mně zase, že občas je lepší neodpovídat,“ usmála se Klimera. Pak se otočila k Osimanovi, který do téhle chvíle neutekl ani neomdlel snad jen ze strachu, co by následovalo, a výraz jí ztvrdl jako nikdy předtím. „Ale všechny účty jsme si ještě nevybrali. Nebo aspoň já ne.“

„Paní, prosím... Odejdu a nikdy už o mně neuslyšíte, slibuju...“

„Na to je pozdě. To jsi měl udělat, když jsem tě vyrazila ze statku.“ Pozdvihla dlaně tak, aby jí talisman skryl spodní polovinu tváře – směšně teatrální gesto, na mladíka ovšem zapůsobilo jako démonické zjevení. „Co bys řekl, jakou má tohle asi moc? Mám dojem, že obrovskou, třeba ten syčák přece jenom nelhal. Kdybych si vymyslela kletbu, možná...“

„Paní, já se moc omlouvám, nikdy bych vám neublížil, přísahám, vám ani stájím! Jen jsem vás chtěl postrašit, vždyť ti bojovníci by se nedostali ani přes dveře, vůbec by...“

„O to nejde,“ odsekla. Sama si nebyla jistá, jak moc jí na podobných malichernostech ještě záleží, po tom všem. „Dal jsi mi ochutnat toho, co jste připravili těm vašim... uměleckým dílům, radši ani nechci hádat, kolik už se jich v tom suterénu vystřídalo. Co ochutnat, jen přičichnout, a mě to málem stálo zdravý rozum. Zrůdy jako vy si nezaslouží žít!“

„Nebude to tak věčně, až se zdokonalíme, můžeme vytvořit spoustu šťastných a...“

„Vy už nevytvoříte nic! I tady ten hnusák byl lepší než vy, možná plánoval zločiny, ale měl všech pět pohromadě! Vy nejste nic než blázni a fušeři, nikdy nebudete nic umět pořádně, ani za tisíc let! Jenže tentokrát za vaši tupost a posedlost trpí jiní a to já nedovolím!“

„A i kdyby, je tady snad někdo lepší?!“ Osiman se konečně vzmožil k protiútok, možná poprvé ve svém nanicovatém životě. „Jen si to představte. Malujete obrazy, jde vám to všelijak a baví vás to taky všelijak – a najednou vám někdo předvede, že můžete dojít s uměním tak daleko a hluboko, jak se to nikomu celé věky nesnilo. Pošlete ho pryč? I kdyby to byl cizák a plánoval co já vím co někde mezi hvězdami? Vzdáte to, když se vám nebude dařit? On už pár našich vyškolil a těm to šlo, někdo přece musel stvořit tuhle pevnost, vidíte? Možná nejsme jedničky, možná po městě chodí fůra nadanějších, ale jděte s tím za nimi! Leda se vám vysmějí. Bratrstvo jsou možná blázni a břídilové, ale jestli jsou jediní, kdo touží otevřít lidem oči, není to lepší než...?“

„Ne, není! A sklapni už, bolí mě z tebe hlava!“ Předpažila tak prudce, až chlapec uskočil, nejspíš v domnění, že nechala magii magií a chystá se ho těžkým artefaktem prostě umlátit.

„Proklínám tě, ty vřede! Ať ti hnije maso na celém těle naráz, jestli, ty vychrtlino, vůbec nějaké máš! Ať tě rozklad stráví zaživa! Ať poznáš, jaké to je, když jsi odsouzený na smrt a jediné, co ti na to řeknou ostatní, je – tenhle se nepovedl, zavřete ho, příště to snad bude lepší!“

Už někde v polovině se její řeč smísila s Osimanovým křikem a poslední slova už pacholek nejspíš ani nezaslechl, jeho nahrbenou postavu právě pohlcovaly první lesní houštiny. Varkangar za ním vrhl shovívavý pohled; těžko si představit, že by mu Klimeřiny výlevy mohly způsobit něco horšího než pár hodin pořádného strachu, ale stejně, potom se za ním zastaví a prohlédne ho. Pro jistotu. On si nezaslouží trpět, ne tohle žalostné oklamané mládě, co se provinilo jen tím, že se nechalo přehlédnout, když bohové rozdávali rozum. I tak ho nejspíš čeká dost mizerný život.

Natáhl ruku k farmářce. „Ten krám, dáš mi ho po dobrém? K ničemu ti nebude, jestli chceš ozdobu na polici, seženu ti hezčí.“

„Tumáš.“ Vrazila mu talisman do dlaně jako rozžhavený kámen, zjevně šťastná, že ho někdo odnese z jejího dosahu. „Jen si to vem. Čertova věc, ještě by mi mazlíky uhranula...“

„Jo, to se vyloučit nedá. Nic se nedá vyloučit, dokud se na to u nás nemrknou mágové. Ten blázen mě skoro zabil a to mám to nejlepší, co se v Thermadonu dá dostat.“ Kývl hlavou na ležícího Sllyyghaampfenova poskoka. „Tady tenhle ti doufám taky chybět nebude...“

„Ten ještě míš, had jeden... K čemu vlastně bude tobě?“

„Trošku si ho vyzpovídám. Ta opeřená bestie může mít někde kamarády. Nebo další lágry, jako byl tenhle. Je to až moc choulostivá záležitost, aspoň pro mě, takže mu nejspíš něco naslibuju, život a bohatství a moc a jánevím co bude chtít, jen ať hezky zazpívá, než ho pošlu rovným sešupem dopekla.“

„Ušetřila bych si to, být tebou...“

„Proč zase?“

„Nejsem si jistá, jestli ti to bude věřit, víš?“

„Myslíš, že bych ho měl radši svázat někde hezky stranou od obydlených končin a pěkně mu vyličít, jak z něj budu zaživa odkrajovat kousek po kousku? A že všechno, co potřebuje k žití a k mluvení, si nechám až úplně nakonec?“

Usmála se. „Rozhodně bych tomu dala přednost, na tvém místě...“

„Pro mě za mě. Ono to vyjde nastejno.“ Zdvihl mužíka ze země a přehodil si ho přes rameno. „Hlavně mi koukej připravit káru a některou z těch tvých potvor. Neponesu přece tohohle zmetka až ke svojí Bráně, dost na tom, že se s ním potáhnu z lesa. A navíc se mi krátí čas a rád bych měl celé tohle martýrium konečně za sebou...“

X

„Cozzi... ozzobě... myslíte? Zze umíte jenom... vytahovat!“ Alkanec do sebe jedním lokem obrátil další holbu fatafamského piva – za moc ten patok nestál, ale na tom v tuhle chvíli nesešlo – a pomalu se postavil na vratké nohy. Lokál se s ním už jaksepatří točil, vzdálené stěny se stále vydatněji rozplývaly v mžitkách, půltucet chlapů u vedlejšího stolu i zvědavé obecenstvo však stále rozeznat dokázal. A oni jeho taky, což bylo snad ještě důležitější.

„Jó?“ houkl v odpověď nejstatnější pořizek ze skupiny. „A co jsi ty vlastně zač, frajere jeden?“

„Jázzem... Varkangar, abyzzte věděli,“ vyslovil tak důstojně, jak jen svedl.

„Podívejme... Snad ne ten, co se tu o něm všude vykládalo?“

„Jopřez... přezně ten... Ssem já...“

Chlapíci se rozesmáli, až sliny a chlast z kropily polovinu putyky, hostinský raději zalezl za pult a v tichém děsu čekal, co se bude dít dál. „No vida, koho to tu máme... A přes hubu bys náhodou nechtěl, co?“

„Jakzže... huh... jakzže odvažujete? Jzzte vžžichni... zzmradlaví ččerví... patníky, u kterých jázže... víteco... Helejte, a vono se mi zzrovna chce! Tak jdeme!“

Popotáhl stůl o kousek blíž, vyskočil na něj, až prázdná holba spadla na podlahu a roztránila se na střepy, stáhl kalhoty - a o pár okamžiků později už jeho moč stékala a odkapávala ze všeho, co se dost rychle nevzdálilo z dosahu. Perlila se na nádobách s pitím, na prknech stolu a židlí i na tvářích mužů, teď už tvrdých a nehybných jako žulové náhrobky.

„Zabte ho, šmejda!“ Nepostřehl, kdo z nich vykřikl jako první, vyrazili ovšem téměř současně - a všichni najednou se taky střetli s vlnou bojového kouzla, která jimi mrštila proti nejbližší zdi a nechala je v bolestech, před jakými by i nejtěžší kocovina zbledla závistí, svíjet na zemi mezi zděšenými čumily.

„Vám ukážu... zze budete plazzit přede mnou,“ odplivl si. „A zzdávat úctu... jakzzi můj maje... huh... majezztát zazluhuje!“

„Do šlaka, von je to snad vážně ten Vras... kagr... no tenhle,“ zachrčel první ze štamgastů, když se mu podařilo přesvědčit údy a hrdlo k činnosti. „Takovýhle srandy vám nedají nikde než na vládním...“

„A to má jako bejt ten slavnej mstitel bezpráví a bojovník za mír, co nám tu o něm básnili?“ přidal se druhý. „Stejná svině jako všichni tam nahoře... Hej, kámo, kde jsi nabral tolik poskoků, aby o tobě roznášeli ty kecy?“

„Neblázni, nedráždí ho, než nás tu pobije... Pojd'te, pánové, padáme dneska chlastat radši jinam, tohle nestojí za malér, pojd'te...“

„Jenzzi... táhněte... poserové!“ Varkangar se zachechtal a otočil se zpátky k nesměle vykukujícímu krčmáři. „A ty, rabe, val zzem něco k žrádlu, ale ať je to... ho... hohodně. Anebo ne, vížž co? Val jenom dalžží chlast, žrádlo mám zzoje a lepžží!“ Vytáhl z torny jednu ze zakrvácených paží čerstvě poraženého Sllyyghaampfenova čaroděje a s okázalou ranou ji hodil na stolní desku. Několik přihlížejících zděšeně vykřiklo. „Nedátezzi taky? Zkuzzte! Pažžišky sou nejlepžží, libový mazziško a zazze ne tak tuhý jako na nožžiskách... Takzzo, kdozzi dá první?“

Štamgasti v okamžiku zbledli, jako by někdo změnil barvu plamenů v nástěnných loučích, jeden po druhém poulili oči, chytali se dlaněmi za ústa a ve spěchu opouštěli putyku všemi cestami, které se daly jen trochu použít jako východ. Někteří se ani tak nedostali ven včas a k jeho vlastním tělesným výměškům na sousedním stole rychle přibývaly další, teď už po celé místnosti. Šenkýřův výraz se z potlačovaného strachu rychle měnil na zcela nepotlačovanou zášť, ničeho víc se však neodvážil.

„Nech je, baby! Cozznima?!“ Hlasitě si odříhl a s upřímnou dychtivostí se do masa zakousl. Bylo jemné, příjemně nasládlé, patrně vůbec nejlepší a nejhodnotnější věc, jakou mu jeho majitel za tu chvíli, co spolu strávili, přinesl. Vědomostí moc neměl, aspoň ne takových, co Varkangara zajímaly; určitý obraz mu poskytl, to jo, a nejspíš nelhal ani nezapíral, na to jeho řev až příliš pádně ut'al všechny ostatní lesní zvuky, důkaz ale neposkytl. Podle všeho celá záležitost smrti Sllyyghaampfena a zničením toho divadla v kopcích opravdu skončila, ale odejít odtud přece jenom ještě nemůže. Ne bez pár dalších prohlídek nejrizikovějších oblastí.

Na stole před ním hlasitě přistál další korbek nechutného piva. Už by ho do sebe lít nemusel, svůj účel splnilo. Je úplně fuk, co se místní dozvěděli od falešných Rengů o hrdém a spravedlivém Varkangarovi, je jedno, jakou mu tady stačili udělat pověst, po tomhle výstupu - a dalších podobných, co ještě chystá - je už nikdo nebude brát vážně. Zakroučí nad nimi hlavami a brzy zapomenou. Ožralů a nadutých křupanů je všude dost, na Fasteruklu jako kdekoli jinde.

Ale proč se nenapít, když už je to jednou tady? Na ty, o nichž navzdory všemu věřil, že je jednoho krásného dne znovu potká, někde, nějak. Že se přivítají jako přátelé, rozvinou to, co už se jim jednou společně dařilo... No, nakonec tohle celé byl svým směšně krutým způsobem šťastný návrat. Téměř šťastný... Jenže, jak říká jedno alkanské pořekadlo, mezi téměř a úplně je mezera dost široká, aby skrz ni projela čepel dýky. Kreid to zatrat'!

„Mygo Tampe, Prayne, kluci zlatí,“ zabručel do holby a nestaral se, kdo ho při tom může slyšet, „ať jste, kde jste, ať se ještě placatíte na Limpltě anebo se už zase touláte čertvíkde, anebo ať třeba vůbec nejste – dneska večer piju na vás...“

